

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 07.11.2008. године

НАСТАВЉЕНО У 10,05 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо из почетка јављено је да ништа није снимљено. Позовите молим вас сведока.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић.**
- **Оптужени Илија Јуришић,**
- **Бранилац оптуженог адв.Стеван Протић.**
- **Приступи су и сведоци.**

Констатује се да није приступио бранилац оптуженог адвокат Ђорђе Дозет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од сведока је тражио мере заштите, тако да ће се накнадно одлучити о тим мерама.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок РАДЕВИЋ БОЖИНА.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ СВЕДОКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Божина Радевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: 23.август 1938.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца ?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Од оца Николе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Рођен сам у селу Будимља код Берана у Црној Гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Београд, Дринчићева 23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или у завади са оптуженим Јуришић Илијом?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила само да прочитате текст заклетве, налази се испред вас.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате зашто смо вас позвали, јел тако? Ви сте давали исказ код истражног судије, да ли остајете у свему код исказа који сте дали у претходном поступку?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па остајем, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете јел тако. Испричајте нам сада све што вам је познато везано за тај случај 15., '92.године, шта се догодило у Тузли, да ли вам је познато нешто везано за извлачење војника из касарне тузланске. Дакле за догађај везан 15.маја '92.године, све оно што вам је познато.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја сам дуго година био хирург у Тузли, а тај дан сам као и све остале дане почео рано са оперативним захватима и договорио сам се са пријатељем Божом Јанаћковићем који је био један ја мислим од директора у пошти да будем његов гост на ручку тог дана, казао сам у реду, али не знам кад ће то бити, кад ћу завршити своје радне обавезе, казао је договорили смо се да га ја позовем онда кад будем завршио оперативни програм. То је било ја мислим негде око 4 сата кад сам ја завршио оперативни програм, позвао га и казао можеш да дођеш по мене да идемо код њега на ручак. Он је становао на Брчанској Малти у зграду где је била телевизија. А ја сам био позван да те исте вечери у седам сати увече заједно са господином Мирком Душеком говорим на телевизији. Јаначковић је дошао по мене, сачекао ме непосредно пред улаз у клинику, и тада ми је казао јој шта има војске, и једва сам ушо на капију, али су ме пустили кад сам реко да идем код тебе. Сели смо у ауто, изашли смо из круга, на изласку код капије било је униформисаних људи и улицом која је водила испод зграде Клиничког центра а која је негде у близини и касарне било је војника, односно људи, униформисаних људи, и кад смо сашли на саму Брчанску Малту ту је такође било униформисаних људи много више него уобичајено, ја сам га питао шта је ово, каже не знам али има пуно униформисаних људи, има пуно војника.

Ми смо пошли код њега, он је становао ја мислим на петом спрату те зграде, ту смо седели и ручали, а ја сам око 6 и 30 или нешто пре од 6 и 30 изашао на мансарду зграде тамо где је била и телевизијски студио. Тамо сам нашао Мирка Душека и тамо сам се срео још са потпредседником Извршног одбора, не знам његово, не могу се сетит његовог презимена, има доста дуго презиме овако, и с њиме сама на тераси испред студија и са Душеком стајали и разговарали смо. Кратко време иза тога се појавила једна мала колона, заправо једна колона аута која је изашла из гарнизона и који су ја мислим сасвим мирно продужили пут према Бијељини, то је било можда, ја мислим ту пола седам или двадесет до седам, или тако нешто. А затим иза тога појавила се, кренула је и друга колона, та је колона била пуно већа и тада је потпредседник Извршног одбора тај господин казао ово би требало сад снимати јер је, ово је историјски тренутак. На челу те колоне било је једно, неко ауто, ја мислим веће од осталих и оно се повратило, видело се при томе да је то ауто прешло преко једног дрвета, преко једне брезе ал се то дрво опет после исправило и ауто је ја мислим опет је дошло у исти ред на челу и нека су аута кренула да иду према, у правцу

Бијељине. У једном моменту чује се један пуцањ и након тога настала је паљба, настао је рат, милиони неких пуцњава и почеле су да горе аута, почеле су да експлодирају mine са тих аута и настала је једна ватра. Ја сам одмах сашо код свог пријатеља, јер наравно у студио више није ни било потребе да будем, то је било и непосредно пре седам, ја сам сашо код свог пријатеља а брзо иза тога сам и сашао до излаза зграде, рачунајући да могу да идем у болницу јер сматрао сам да има рањених и да је потребно да будем тамо, људи из обезбеђења су ми казали професоре не може сада молим вас, ми ћемо вас позвати, сад није безбедно да ви можете да кренете на хирургију. И ја сам се вратио у стан свог пријатеља, мого сам кроз прозор да видим шта се дешава, та пуцњава, да чујем и камионе који су горели, ватра и тако. У девет сати, ја мислим у девет ми је јављено да ја могу да се појавим, чека ме ауто санитетско да идем на клинику и изашо сам из зграде, ушо у санитетско ауто и отишо сам на клинику. Било је већ примљено неколико болесника, неколико рањеника иза тога смо примили још неколико рањеника и оперисали смо, практично затим целу ноћ негде до ујутру, те исте ноћи нам је умро један болесник са тешком повредом главе. Око један сат или пола један примили смо на хирургију и двојицу повређених из јединице Војске БиХ који су били рањени од граната и њих смо оперисали. То је било оно што знам за тај тренутак односно тај догађај 15. маја 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви кажете да сте дуги низ година живели у Тузли.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле да ли можете да опишете ситуацију маја месеца `92. године каква је била ситуација у Тузли, да ли је било пуно војника, да ли је било неких немира, да ли се осећала нека напетост да је нешто претходило да може да се догоди, да ли то можете да опишете ту ситуацију.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па видите да вам нешто кажем, нешто се осећало, али ја сам рецимо нисам могао да поверујем да ће настати овако, иако се рат водио у Сарајеву, и негде другде још по Босни, ја лично нисам уопште веровао да нешто тако може да настане у Тузли. Па и моја деца и жена су изашли на неколико дана пре, односно деца су изашла у априлу месецу са женом, а жена се опет вратила 28. априла, а 05. маја је она опет отишла. Ја сам остао и нисам веровао да ће се нешто дешавати у Тузли, морам да признам иако се нека тензија осећала, али ја сам био на једном састанку, позван сам био који је ја не знам на том

састанку је био командант, опростите ја не знам пуно о војсци тако да се не могу тачно изражавати. Био је ја мислим командант гарнизона или онда је био ја мислим један генерал, били су неки руководећи људи из града и о томе се, расправљао се како да се превазиђу нека напетост која предстоји, како да се сачува град тако да се сачува, ја сам стварно рачунао пази ови су људи спремни да потпуно све доведу до мира и нисам ни веровао да ће настати то, да ће. Да ли је било униформисаних људи, јесте било униформисаних људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вас вратим на ово, где је био тај састанак и у ком својству сте ви присуствовали том састанку?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству сте ви присуствовали?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па вероватно што ја, како ћу да вам кажем како, можда као човек који је дуго живео у Тузли, који је пуно направио у Тузли, ја сам био директор Хирушке клинике дуго година, био сам и декан факултета медицинског у том моменту, вероватно и због тога ако може да је неко мислио да и ја мојим присуством нешто могу да допринесем неком миру или нешто тако разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био тај састанак?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Састанак је био ја мислим у амфитеатру у команди Гарнизона, команде војне, не знам било у близини хотела «Тузле», ту је било то. У самом центру Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете војне, на коју команду мислите?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: На војну команду од армије што је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Раније, званичне армије која је тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Тада је још увек била, непосредно, па војска је ту била и у Тузли је било пуно, пуно војске. Биле су велике касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се још нешто причало на том састанку?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, било је углавном вођен тај, вођен је тај разговор да би заправо руководећи људи и ови из команде војске су разговарали о томе да треба учинити све да не настану сукоби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се говорилио на том састанку.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: И једни и други су говорили да предузимају све да се очува мир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било речи на том састанку да војска треба да напусти касарну?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: На том састанку мислим да није било речи да војска треба да напусти касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте тога дана 15. маја '92. године у раним јутарњим сатима имали неки оперативни захват?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не неки, него сам имао пуно оперативних захвата, цео дан до 4 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али тад када сте дошли на, када сте дошли у болницу, тај пут који сте прошли до болнице, да ли је вама било нешто необично на том путу.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Баш ништа. Ујутру баш ништа, све је изгледало мирно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте долазили до болнице, да ли сте имали прилике да видите неке униформисане људе у делу болнице?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали прилике?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да сте били позвани да као гост будете телевизије, која је то била телевизија и ко вас конкретно зове и поводом чега ви сте требали да будете гост те телевизије?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја не могу сад то казати поводом чега али ја мислим да сам био ја и Мирко Душек позвани, па не знам вероватно да нешто причамо о том тренутку или нешто тако, ја вам не могу тачно казати, а позвали су ме уредници из студија тог, са те телевизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то локална телевизија била?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Локална телевизија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нису вам рекли који би предмет разговора био?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па нису ми рекли. Позивамо вас на разговор вас и господина Душека за разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте схватили да је то везано нешто за струку или је везано нешто политичке природе или?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, ја нисам схватио да је везано за струку, него једноставно сам схватио овако кажем вам нешто се лебдело је нешто, рат се дешавао у Босни на пуно места, и искрено да вам кажем

ја сам мислио да ме зову што знам као човека који можда може неким причама или нечим да допринесе што ја знам. Не могу вам објаснити зашто, кад немам ја конкретан, није ми дата никаква конкретна тема о којој треба да разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте на путу до те зграде у којој је ваш пријатељ становао, односно до солитера где је био тај студио, да ли сте приметили осим ових униформисаних лица које сте имали прилике да видите, да ли сте приметили неке цивиле?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па право да вам кажем мислим да је много више било униформисаних људи, тако да је било и цивила али су они били у мањини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад говорите да је било доста војника.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које војнике мислите?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: На војнике Војске БиХ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то униформе они имали?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Униформе као и ове што сада гледамо на улици, ове шаренкасте, зеленкасто жућкасте и тако даље, та униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али како извлачите закључак да су војници БиХ, нису војници ЈНА?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па зато што видите мислим, заправо тај закључак имам што су ја мислим војници ЈНА онда још увек се звало ЈНА били у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: А заправо причала се информација већ тих дана да војска треба да напусти, ово се дешавало можда 3 седмице после оног састанка који је био у оном амфитеатру у команди, да војска треба да напусти и чуле су се и такве приче, али молим вас ја о томе не знам, да је рецимо на два дана или три дана пре тога један велики контингент војника напустио Тузлу, али да је још један број остао у гарнизону, поред Тузле на 12-так километара био је и аеродром са гарнизонам авијатичара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам вас добро разумела да сте добили позив да идете у студио на дан, два непосредно пред овај догађај?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Један дан пред. Један дан пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док још нисте кренули у овај студио са овим пријатељем, док сте били у болници, да ли сте ту имали прилике да

чујете у то време, у том временском интервалу да се нешто дешавало да је нека пуцњава, да је нешто било?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, негде око два сата још док сам био на клиници, онда сам чуо да неки медицинари причају да је било нека пуцњава у подручју Тузле, тамо на Козловцу, и да су неки цивили су упали у нека складишта и да су узели неко оружје, то сам чуо, али чуо сам од медицинара који у разговору идући ходником причају о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте спомињали да сте негде око два сата док сте били у операционим салама да сте осетили неку тутњаву кроз клинику, на шта сте то мислили?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па неко трчање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На то?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да сте тад чули у том моменту ту причу?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, и тада сам чуо о томе да се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, идете према овом солитеру, кажете видите униформисане људе, да ли сте имали прилике да обратите пажњу на зграде, да ли је било некога на терасама?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, јесте било тачно, на терасама је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам ту ситуацију.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: На терасама су се видело више људи, скоро на свакој од тих тераса сам видео људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи који нормално стоје или су нешто необични били у том моменту?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па не знам било је и униформисаних људи на тим терасама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На терасама, како они стоје кад их видите и одакле их посматрате?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па посматрам их из аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из аута?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја идем са пријатељем идем из аута, а онда сам видео и са прозора са тераса, односно са прозора од стана мог пријатеља јер он је становао у истој згради, а све се то дешавало на Брчанској Малти, близу је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците како ти људи стоје, да ли стоје са оружјем у руци или како, како их ви видите, наоружани су или нису?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: То не могу дефинисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели, добро. Углавном били су у униформама?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Били су, доста њих је било у униформи, пуно, пуно је људи било у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад тако како пролазите колима идете том Брчанском Малтом је ли тако?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите зграде су са једне и са друге стране?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите са једне стране да људи стоје наоружани на терасама или видите и са једне и са друге стране, да ли је било ту доста људи?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Видите баш на том месту са десне стране су били тада у то време, са десне стране су били ти солитери, они су били мало даље од саме улице, а са леве стране су биле стамбене зграде. Тај правац према овом солитеру кад се иде, са леве стране су биле стамбене зграде и могло се видети ово што вам кажем сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неко оклопно возило можда?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, било је једно оклопно возило постављено баш на раскршћу тих улица које су се спајале на Брчанској Малти, ту је било постављено једно оклопно возило ту на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили нешто на путевима, да ли су постојале неке запреке или нешто, да ли сте имали прилике да приметите?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели. Након тог ручка отишли сте у студио је ли тако?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте се јавили коме?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ту сам се јавио ја мислим да је била једна госпођа из студија или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време тачно сте ви требали да будете гости њихови?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја сам требао да будем гост тачно у 7 сати, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дошли сте колико је било?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: А дошао сам негде око 6 и 25 или пола 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам они кажу? Да сачекате, да ћете у 19 часова бити?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да сачекам, да ћу у 19 сати били, да гост, ту је био и господин Душек и чекали смо и један и други да будемо гости у студиу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је на челу колоне коју сте видели када сте изашли на терасу са Мирком Душеком, је ли тако?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Јесте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте имали прилике да видите возило које је било на челу неке мање колоне, које је то возило било, је ли то било цивилно, војно?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не могу, то је било, биле су две колоне видите али нисам све до оног момента док није била, док није настала та пуцњава, ја томе нисам придавао неки значај уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ова прва колона која је кренула?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Та прва колона била је ја мислим и нека војна аута и друга нека мања аута и тако то је било, нека мешавина таквих аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са том првом колоном је ли она несметано прошла пут према Бијељини?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја мислим да је та колона несметано прошла, тако сам убеђен да је та колона несметано прошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та друга колона?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: И да се ово дешавало са другом колоном која је пошла ја мислим 20-так минута иза ове колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова друга колона кажете била је пуно већа?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Она је била велика, то је била велика колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињете да је неко возили прешло преко неког дрвета, неке брезе?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Јесте тачно, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Тога се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то вама изгледало?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја мислим да је било враћено или због чега се оно вратило ја то не могу сад знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите да ли неко враћа то возило?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не видим, не видим да ли је ико стао на пут да врати то возило, али сам видео да се то возило вратило, да је прешло преко тог дрвета, дрво се пресавило и опет се подигло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на тој тераси?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите на том солитеру да је било униформисаних људи?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: На.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где се ви налазите где је студио?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Где је студио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли је ту било униформисаних људи?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја мислим да је био један униформисани човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, на тераси, на прозору, где сте га видели?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Мислим да је био у студију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У студију?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Мислим да је био у студију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто сте га запамтили да је било то лице униформисано, шта сте помислили шта ће то лице ту, због чега?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не могу одговорити зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било наоружано?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па видите како, ја нисам видео оружје. Али сад сте ми поставили питање на које ја и срео сам доле кад сам улазио у зграду били су људи обезбеђења, рачунали смо да је то неко обезбеђење или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рачунали?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да је и то неко обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко обезбеђење?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да. Да је то неко обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то униформа била, исто БиХ?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Иста, иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците чули сте кажете један пуцањ на тераси чујете један пуцањ, одакле вам тај пуцањ долази?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Тај пуцањ је долазио отуда са тог дела Брчанске Малте, односно у том пределу Скојевске улице када она долази на Брчанску Малту, ту се тај пуцањ чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колона је већ увелико пролазила или не?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Колона је већ почела да скреће према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је тај пуцањ долазио, сад ја не знам колико можете да се оријентишете, да ли је долазио из те колоне, из неких зграда са улице?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не могу ја то да проценем, не могу, то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зато вас питам да ли можете, да ли је у даљини.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не могу да проценим, али такав је мој утисак да сам ја, да сам чуо тај пуцањ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И након тога је наступила паљба?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па након тога је наступила паљба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ви радите, сад ту сте у студију, да ли се неком обраћате, да ли не што кажете шта је ово?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја стојим још мало ту, искрено да вам кажем повлачим се и кажем ја напуштам и идем код свога пријатеља доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте хтели да изађете.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте хтели да изађете и да кренете према клиници пошто сте претпоставили да има и рањених, рекли сте да вас је обезбеђење вратило. На које обезбеђење сте мислили? Обезбеђење те зграде, испред зграде, где сте видели то обезбеђење?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па то су исто били униформисани људи, ја не знам коме су они припадали, јесу ли припадали тој згради или су припадали некој другој формацији или нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците колико је по вама, пошто сте ту, чујете пуцњаву, колико је по вама то трајало?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па богами је трајало дуго, трајало је ја мислим да је трајало више од сат, сат и по времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули експлозије?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, да, како да не, и видео експлозију где је неке гранате или нешто тако, нешто што експлодира на ауту па полети одатле са аута, са камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте наставили да посматрате са прозора вашег пријатеља где сте били, да ли је могло да се види.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па нисам тако пуно, али сам оно с времена на време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли можете да нам пренесете то што видите, ту слику коју гледате?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па можете да замислите експлозије које се дешавају ту на томе месту, па ватра и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите претрчавање војника, да ли видите да неко пуца?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па видео сам једнога војника који је испао из камиона, јер један од тих камиона је био продужио са саме Брчанске Малте можда једно 10-так, 15 метара улицом према Ши селу и видео сам војника који је испао из камиона на улицу и који се померао овако преко улице пузећи и одједанпут је стао и остао ту, вероватно да је био погођен и да је тако завршио живот, то се могло видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте изашли тек у вечерњим сатима око 21 час је ли тако?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да. Око 21 час.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато у том моменту када сте дошли на клинику да ли вас неко информише колико је било рањених?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па овако ја мислим укупно да је примљено било сад се не могу тачно сетити, али чини ми се око 27-28 рањеника да је било примљено. Примљен је један број је примљен на ортопедији, један број на ушном и тако али и ми смо оперисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били на хирушкој је ли тако?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја сам био на хирургији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и на клиници за ортопедију, трауматологију?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па било је и на ортопедији и трауматологији, али не знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи мислите укупно да је било око 20?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја мислим да је било више од 20 укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту кад ви долазите на клинику?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да. У том моменту, не у том моменту само кад ја долазим на клинику, него су у току ноћи још стизали, не баш сви да су дошли па ја сам онда стигао, него су они стизали још у току ноћи, ја говорим о укупном броју рањеника који су били примљени на клинику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да негде око 1 час да су дошла двојица са повредама главе?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Јесте, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су војници БиХ?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Повреда, нису то биле повреде главе, чини ми се један је био повреда главе а други је био повреда не знам баш чега, којега дела тела, а они су били примљени ја мислим око 12,30 или 1 сат, тако нешто било је иза пола ноћи тешко се тога свега сетити кад имате велики број рањених, идете из операционе сале у операциону салу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је примљено још неко од војника Босне и Херцеговине?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ту двојицу знате да су примљени?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да испричате какав је третман био тих болесника у болници?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Изванредан. Ја сам био шеф клинике и био је изванредан третман сваком од болесника. Један болесник, један од повређених нам је умро те вечери и један је умро негде ја мислим 25-ти или 30-ти дан, то је један млади човек који уопште није хтео да комуницира, скоро ни са ким ни са мном, ја сам правио визите, ја сам безброј пута га посетио, сваки пут сам му казао али молим те не могу се сад сетити сад тачно имена његовог али сам му рекао сваки пут молим те немој да се плашиш и ја сам Србин, немој да се плашиш ништа ти се не може десити и једноставно није уопште хтео. Сећам се још једног момента био је у истој соби, било је још доста других рањеника, јер се то после продужило након месец дана, односно да кад смо имали рањеника из војске БиХ пуно, један од тих рањеника је у једном моменту казао мени професоре дај реците му нешто да поједе, молим вас, па ја сам рекао он је каже страشان војник, ја сам био са њим у војсци, у ЈНА сам био са њим, он је био најбољи војник међу свима нама и мени га је страшно жао сад каже неће да једе, ја сам мојој жени рекао да му донесе, она је спремила јело и донела му неће каже да поједе ништа, помогните му реците, ништа, човек ми је умро после треће или четврте моје операције, он је крварио дан за даном, нисам га могао спасити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли сте неометано могли да отпустите рањенике са клинике?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Видите ја сам једног рањеника отпустио потпуно нормално као и раније док сам радио пре рата, а онда ми је директор ратне болнице казао професоре кад будете хтели следће рањенике онда нас обавестите па ћемо ми да проведемо даљи поступак

са њима, њиховог транспорта даље, вероватно овако ми је казао, вероватно ћемо направити замену са нашим заробљеницима који су на другој страни. Тако да један је отпуштен и на тој отпусници је било контрола за 7 дана и за 7 дана се он појавио на контроли. Ја морам да признам зачудио сам се, ја њему кажем па човече божји што си долазио, па каже дошао на контролу. Па како си дошао, па каже лепо некако прошао кроз ове воћњаке и дошао сам каже ево ме на контролу. Више се није појављивао, али ето десило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато нешто о рањеницима који су били у затворској болници?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, тамо нисам имао никаквог контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ни позивани?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истражном поступку рекли, прецизно вам говорим бројку коју сте спомињали, зато вас враћам на број рањених да је било укупно 37 рањених.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја верујем да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 37 су примљени и на ортопедску и на хирушку клинику?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, тако мислим да је то било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако то било. Да ли сте ви имали неки разговор са Дубајићем, односно да ли познајете Дубајића?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Тог човека сам само чуо за њега, никад га нисам срео нити сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је уопште познато, да ли сте имали прилике да видите снајперисте у болници?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: У болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле Дубајић који је овде сведочио, он је говорио што се тиче болнице Градина да је имао раније сазнања која су му доставили обавештајни органи да се у болници налазе снајперисти и да је та сазнања имао још месец, два пре овог догађаја, да је о томе на овом састанку обавестио Меху Бајрића и рекао му као Мешо немој да кријеш снајперисти су по болници, немој да припремате напад на мене, а Меша је стално тврдио као да то није тачно.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја о том не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте имали прилике ви да видите лично?
СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја лично нисам видео, и о томе уопште не знам ништа. Ја сам био и тада хирург и сада хирург и радио сам само то знам оно што се збивало у болници, знам оно што се збивало а ништа друго не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви били у неком штабу тад у то време?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, ни у каквом штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам предочити исказ сведока Милета Дубајића са главног претреса од 15. маја 2008. године, он каже да вас познаје, односно чуо је за вас.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па чуо је могуће да је чуо, али да смо се упознали никад се нисам упознао са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вам само предочавам дакле, значи он је чуо за вас, лично се са вама никада није срео, зна да сте били доктор у болници на Градини и он је навео да сте ви у почетку били у Оперативном штабу Општине Тузла, али да би се неке ствари маскирале, међутим уопште нисте били у штабу, да сте фактички постављени али да нисте били у штабу?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Није тачно ни да сам постављен ни да сам био у штабу, али у једном моменту, а то је било непосредно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вам довршим до краја.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Добро, добро, кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то да би се замаскирало, као што је и Бранко Перић био постављен кобајаги у штаб да би се замаскирало како има и Срба и Црногораца у штабу, али ни ви ни Бранко Перић према његовим оперативним сазнањима нисте присуствовали главним састанцима и одлукама тога штаба.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја никад нисам био ни у једном штабу, ни постављен, ни обавештен од било кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни формално, ни фигуративно да сте само?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ни формално ни фигуриативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Али ја јесам се састао са Селимом Бешлагићем и људима у општини због тога што очекујући евентуално неке сукобе или нешто рекао сам хирургија мора да буде спремна, а ми немамо довољно материјала нити стерилног нити било чега, заправо материјала санитетског ни другог, нити лекова са којим можемо испратити било какву незгуду која би се десила у граду, ја не очекујем, ја сам да сам очекивао ја бих изашао, али нисам очекивао то, потпуно

сам био не знам ни сам, можда се питате овде па како, тамо нисам ни рођен, тамо се нисам ни школовао, ја сам то само тамо радио велики низ година сам тамо радио и поносан сам на оно што сам чинио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да сте дуги низ година били у Тузли, да ли сте имали прилике да упознате опт.Јуришић Илију?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њега?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја да вам кажем мислим да сам за тога човека чуо у току рата, оне године дана, јер ја сам годину дана тамо провео у Тузли, био сам од тога несрећног маја и низ година пре тога, од тог несрећног маја сам био до 08. априла '93. године и у току те године ја мислим да сам за тог, за господина Јуришића чуо ако се ради о томе човеку, за кога ми је речено да је он командир ХВО-а у једном месту повише Тузле, чини ми се да се то место зове Докањ, то је на Мајевици једно место ту се граниче, ту су хрватска села са једне стране, и српска села са друге стране и ја сам чуо у следећем контексту Јуришић може да проведе некога од Срба да изађу из Тузле и да пређу на српску територију, ето то иначе лично се нисам чуо са њим, ја мислим да се нисам ни поздравио са њим. Могу да се окренем и да видим човека?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па како да не, погледајте.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Али ја се лично нисам имао неких контакта, неких овако не знам, али ја га се сећам из тог контекста, чак морам да вам признам да у једном моменту сам један мој пријатељ је био рекао е слушај кад сам ја рекао да ја хоћу да идем из Тузле, не могу више, породица ми није ту, он је казао ја ћу питати, питаћу ја једног мог пријатеља Јуришића, мислим да је Јуришић, да он покуша да те преведе. А овај ми је овако одговорио и овај је дошао мој пријатељ дошао ту код мене и казао ми слушај рекао је човек да тебе не може нико да преведе. Једноставно не може и онда сам рекао добро, не може, не може, хвала му што је казао да не може да се не деси нешто, да ме неко преведе па овамо, а то ми је исто тако рекао још један други човек, фратар из Тузла, који ми је прво рекао он ће покушати, прво ми је говорио немојте, немојте да идете молим вас, немојте да идете молим вас јер ви сте ослонац за Србе и нас Хрвате у Тузли и ја сам рекао не могу ја бити ослонац никоме, не могу ни самоме себи. Онда ми је рекао покушаће и након тога ми је рекао не постоји могућност, не постоји могућност и ја сам изашао одобрењем власти из Тузле, а у организацији Међународног црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Питања? Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам вас добро разумео рекосте кад сте били у телевизији, па неко рече ово треба снимати.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да се сетите ко је то?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: То је казао потпредседник и док сам причао рекао сам јасно то је казао потпредседник Извршног одбора који је био тада тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се звао?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не могу, рекао сам и то да се не могу сетити тог презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, морам да се надовежем, да је то историјски тренутак?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то вама деловало, шта је то историјски такав тренутак да се баш снима?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па овако схватио сам то дефинитивно излази војска ЈНА из Тузле и постаје шта ја знам самостална војска, самостална држава.

Пардон, ја сам просуо. Ето то је једино.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објаснили сте за неке две колоне, прва мања, друга већа, па мене занима да ли су обе долазиле из истог правца?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Из истог правца, пошле су из истога правца. Дошле су из истог правца, дошле су из гарнизона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На ваше питање да ли познаје Илију Јуришића сведок је одговорио то што је одговорио, па ме интересује да ли је он чуо да је тај командир или командант ХВО-а Илија Јуришић или само Јуришић?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Чили ми се да је то Илија Јуришић, то је то.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли знате где је тај Илија Јуришић био смештен у том добу кад сте ви чули за њега?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Кад сам ја чуо?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Где му је била та база?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја сам рекао то, ја сам чуо у току оне године дана, нисам за, у том тренутку тако него чак ни непосредно после тога него неко време после тога и чуо сам да је он у том Докњу командир ХВО.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А шта је тај Докањ?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Докањ, то је једно место можда једно 5-5 километара одатле или 7-8 километара баш од те Брчанске Малте, односно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је изван Тузле?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Јесте на периферији Тузле, горе на Мајевици.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да је ваше име објављено у «Службеном гласнику» града Тузле као члана Оперативног штаба Општине Тузла?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, то ми није познато.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Никад вам нико није саопштио да сте члан Оперативног штаба?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Никад ми нико није саопштио да сам члан неког.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тад кад сте били на том састанку или како да то назовемо, кад сте говорили о капацитетима, односно могућностима хирушке клинике, да ли сте тад позвани на разговор или је тај састанак био на вашу иницијативу?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: На моју иницијативу, ја сам начелник хирургије знам шта може да се деси, ако се нешто деси и како ћу ја као човек и као доктор не могу да поднесем нечију несрећу, а да му се не помогне.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је тада, односно да ли се сећате ко је био присутан том састанку?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Био је сигурно Селим Бешлагић и не знам био је још неко од његових, вероватно неко од његових потпредседника, али не могу да се сад сетим осталих људи јер он је био кључан био за тај разговор и он ми је казао професоре ја вам верујем, ја ћу вам помоћи да се тај материјал ствири ту и наравно ја сам њему и тада рекао молим вас да се не би на било какав начин манипулисало неким причама желим да се то, да све оно што се сад набави за неки тренутак хитности или нешто тако буде под контролом неког тела и тако даље, али да буде на диспозицији хирургије да га може употребити за рад.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: До 15. маја `92. године да ли је на вашој клиници, односно уопште у болници Градина, било још Срба или Црногораца и Хрвата?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Који су радили?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па да радили су и до 15. радили су и после 15. има их и сада.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је вама на било који начин до 15. или после 15. било ограниче о кретање по болници, односно по клиници?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: До 15. никако, а после 15. јесте да не излазим ван Тузле и тако даље.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, по клиници, говорим о клиници?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, не, какви, ја сам био шеф хирушке клинике до задњег дана, до последњег дана мог одласка и био сам декан Медицинског факултета до последњег дана одласка из Тузле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте било ког радника болнице или намерника неког чули да постоји наоружаних особа на вашој клиници или уопште у болници, односно да ли вам је било ко скренуо пажњу да постоје некакви снајперисти на болници?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Рекли сте да вам је неки фратар рекао молио вас да не излазите.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, тачно је тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да сте ви ослонац за Србе и кажете нас Хрвате?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да, тачно је тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да вам је фратар сугерисао да су и Хрвати на неки начин угрожени у Тузли?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па он ми није нешто тако рекао, али он мени каже овако немојте одлазити, немојте одлазити, ви сте нам ослонац ми не само Србима него и нама Хрватима. Шта му је то значило, ја сам лепо му одговорио да ја не могу бити ослонац никоме, чак ни самом себи а не да би био ослонац.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На директно питање суда сведок је одговорио да је то трајало сат и по времена, сат, сат и по времена?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја мислим сат, сат и по времена.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли говоримо о пуцњави или уопште о том догађају који се састоји од изласка колоне, пуцњаве, експлозија, пожара и свега осталог?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја говорим о томе што сам ја видео, ја сам од 9 сати напустио Брчанску Малту, али до тада нисам континуирано све пратио разумете, због тога што прво не можете да гледате несрећу, друго право да вам кажем не смем ни ја стајати на прозору ако неки куршум који је одлетио и нешто тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се можете изјаснити о томе колико је трајала интензивна пуцњава?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја мислим да је то трајало, вероватно сат, сат и по времена. Тако ми се чини. Знате за мене је то била вечност.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците је ли постојао неки недовршени део болнице?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Недовршени део болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Била је једна, један објекат недовршен, један објекат је био недовршен не у тој у коме је била смештена хирургија, ту су биле хирушке дисциплине, тај објекат је био још одавно готов, али на једном крају тог круга Клиничког центра била је једна недовршена зграда која се подизала и још је била недовршена и ја мислим тек се сада завршава, дефинитивно завршава део те зграде да се ставља у функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите ту нека униформисана лица?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви имате неко питање? Изволите. Опт.Илија Јуришић.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Дозвољавам професоре да су професори заборавни.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Да.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Али ја ћу вас подсетити мало, ви сте становали на Слатини гдје сам и ја, `84. на `85. били смо у једногодишњем мандату председништва ССРН, ја вас одлично знам, ваш син Саша и мој син Саша су били школски.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Мој син је Никола, Никола могуће или Ђорђе.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Никола. Ово кад сте говорили о ХВО-у то стварно ме је повредило јер ја никада нисам желио ни чути а камоли присуствовати, само да вас подсетим да ли ви нисте можда размишљали о Звонки Јурићу који је био на подручју Мајевнице тамо негде и који је ово што сте ви причали за мене, да то он није радио. Па онда имам још питања.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Добро. Звонко Јурић, могуће је.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Могуће или није могуће?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па можда.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ево сад ме видите.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја овако кажем, Јурић, Јурјевић у току ове приче хтео сам да кажем да ли је Јурјевић или Јуришић, и тако, не могу да. То је могуће, евентуално и то, али ја сам некако био убеђења да је то Јуришић.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја ћу вас посетити да сам ја од 2000. до 2004. године и председавајући Вијећа и да смо имали и тада сусрет у Тузли, није битно. Али моме браниоцу сте рекли да нисте никада били ни у каквом Оперативном штабу, сада мене занима ја имам један докуменат писани који сам добио док сам био тамо на тој функцији, тај докуменат то је Одлука предсједништва опћине, Скупштине општине Тузла број 01/1-023-46/92 од 26.04.1992. године, где ваше име стоји под редним бројем 10. као помоћник задужен за здравствена питања. Интересира ме да ли сте видјели ту одлуку, да ли вам је неко саопштио?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па одговорио је.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала за то. Друго, ево сад сам вас подсетио ко сам, ја би молио ради овога вијећа, ради ових овдје људи присутних, из бића мога, из карактера мога, да ли ја могу бити ратни злочинац по вашој оцени само?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то није питање за сведока.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није питање за вас, не морате одговорити. То није питање за сведока.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молио би да каже нешто о мом карактеру, ако сам га подсетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли толико добро познајете господина Јуришића да бисте могли тако да се изразите о карактеру његовом?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја не могу да кажем, не могу да кажем да га баш тако познајем, ја сам се сад сетио кад сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато вас и питам.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Сетио сам се човека и тако. Прошло је дуго времена, али не могу да знам да смо имали неких пуно контакта или нешто тако.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Контактa тачно нисмо имали пуно.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Сусрета на улици, ја сам се сад сетио лика, сад сам се сетио лика када сам се окренуо сетио сам се лика, али ја нисам имао контакта са вама да бих ја могао да кажем, да даднем неку процену о томе, то не могу да кажем.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Радевићу, моје следеће питање по вашој оцени или вашим сазнањима, шта сам ја то учинио за ову несретну Брчанску Малту и трагедију?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема сазнања, немојте тако питања постављати молим вас.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Уопште стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ви свједочите против мене овдје се води поступак против мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу уопште није тако.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако свједочите против мене морате рећи зашто свједочите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Овдје се води поступак против мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште није тако.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако свједочите против мене морате рећи зашто свједочите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу то је ваша оцена да ли сведочи против вас, човек је позван у својству сведока да нам пренесе његова виђења, његова опажања из тог времена.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Пошто не може рећи ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је испричао што му је познато.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Онда значи нема ниједног доказа за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте говорити да је против вас.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала лијепо немам више.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја лично немам, ја лично немам ништа, односно не знам ништа о вама шта сте ви направили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само ја једно питање претходно. Нисам добро схватио па ми не замерите што ћу вас замолити да евентуално поновите.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Кажите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јурић, Јуришић, Јурјевић, у ком контексту сте чули помињање тог имена?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па ја ћу поновити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Везано за ваш излазак из Тузле, па да вам се не одобрава или шта?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: У контексту изласка људи, јер видите ратна је ситуација и људи хоће да изађу и сада сам чуо да неко излази на овај начин, неко излази на онај начин, неког изводе Муслимани, од Срба, неког изводе Муслимани, неког изводе Хрвати и тако даље, онда сам чуо и сада не могу да будем сигуран, али обзиром да сам добио, онда сам стално рачунао да је то кад сам добио овај позив да је то тај Јуришић, господин Јуришић, онда сам мислио. Међутим ја не искључујем могућност да је то тај, сад кад је он поменуо Звонка Јурић, онда постоји могућност већа или постоји могућност исто толико да је рецимо то био Звонко Јурић, то презиме Јурић, Јуришић или тако, али неком од тих људи се говорило да проводе Србе на Мајевици и да их из Тузле изводе тамо. Ето, чак рецимо и једну ситуацију где је један младић који је млад човек, који је рођен у Тузли, који је напустио Тузлу, био у Београду и његова жена остала у Тузли и породица се да се једне вечери, одједанпут тај човек нађе у 12 сати ноћу да посети жену и дете кући, ови сви запрепаштени, довели су га ти људи, те јединице и вратили га опет у Београд и тако, ето.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ово су приче оне што сам ја чуо, ово није оно што ја знам, што сам ја видео, то није да сам ја био у контакту са било којим од тих људи и за мој излазак осим са фратром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јасно је.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Са фратром сам био у директном контакту, разговарао са њим и он ми је то казао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја предлажем да се сведоку предочи с обзиром да смо ми доставили суду тај доказ, дакле тај «Службени лист», односно одлуку коју је поменуо наш брањеник сада, да му се предочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да се директно изјасни да ли му је то, да ли је видео некад ту одлуку и да изјасни се кога од тих именованих у тој одлуци познаје и ко је од њих присуствовао на том састанку кад је он био у општини, када је разговарао о капацитетима и немогућностима хирушке клинике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дозет везано за имена уреду, може да види да ли их зна и да ли му је било шта познато, али везано за одлуку

он ништа не зна, њему је предочено и господин Дубајић када је говорио да сте ви буквално постављени тако али да нисте присуствовали.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја немам појма о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједном састанку Оперативног штаба, није вам познато. Ево предочићемо вам ова имена, па евентуално да ли вам је нешто познато везано за те људе.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Дајте. Ово што сам рекао је права истина, сигурно то је оно што ја знам, то је оно што ја знам, то је оно што сам ја доживео, што сам и како, али ја, мени је жао ако је ово заиста нетачно да је то господин Јуришић био тамо, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Не могу рећи да ишта лоше знам о њему, као што не могу казати да знам пуно доброга о њему, због тога што се не познамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Сретали смо се често, али нисмо да смо контактирали, да смо радили нешто заједнички нешто или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука о овлашћењу Кризног и Оперативног штаба председништва Скупштине општине, ево ја ћу вам предочити.

Констатује се да се сведоку, на предлог браниоца Ђорђа Дозета предочава Одлука о овлашћењу Кризног и Оперативног штаба председништва Скупштине општине, објављена у «Службеном гласнику».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу број да видим, копија је лоша. Хоћете молим вас сведоку показати.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Сад видим, ово видим то. Ови видим по први пут, ја вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте имена.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па видим да, па ја знам доста тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они били у то време?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Бешлагић је био председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Бранко Перић је био заменик председника и тога човека знам, Сеад Авдић ја мислим да знам и њега, Рефик Ахмединовић не знам да ли је тај господин био потпредседник Извршног одбора не знам тачно, сад неко тако дугачко презиме јесте било. Јасмин Имамовић тог човека знам, затим Мехмед Жилић, нисам

сигуран. Меха Бајрића знам, Енвер Делибеговић исто њега знам исто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само познајете, а ништа вам није познато везано за тај штаб?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Па познам, ја нисам ни са ким од њих радио, ја их познајем овако а није да сам ја радио са њима или нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја вам кажем имао сам неколико састанака са Бајрићем док, са пардон Селимовићем, Селим Бешлагичем, док није рекао да је обезбедио материјал који је неопходан за евентуалне потребе хирургије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам. Да ли имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Немам ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове немате? Ви долазите из Београда. Хвала вам лепо господине Радевић, можете ићи. Можете ићи.

СВЕДОК БОЖИНА РАДЕВИЋ: Ја једино да се извиним човеку ако сам направио ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе, ви сте дошли да сведочите. Хвала лепо.

Хоћете позвати сведока Тодоровић Озренка.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша сведок оштећени ТОДОРОВИЋ ОЗРЕНКО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Тодоровићу. Укључите само микрофон. Господине Тодоровићу ми смо управо добили информадију од наше Службе за помоћ и подршку да је вама мајка преминула.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овим вам изражавам саучешће у моје име као председника већа и у име чланова већа.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би вас питала да ли ви уопште можете, да ли се осећате способним да сведочите или не?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па може већ кад сам дошао ја би се вратио али сам са рођаком дошао, он је исто Тодоровић па заједно ћемо за Суботицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи осећате се да сте способни да можете да сведочите?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете нам дати најпре ваше личне податке. Име и презиме ваше пуно је?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Тодоровић Озренко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: 05.07.1964. године у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Војислава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште где је?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Суботица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Зетска 1-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Хемијски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете опт.Јуришић Илију? Да ли сте евентуално у неком сродству, завади?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ја нисам никад чуо док на аеродрому није ухапшен, нисам чуо за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте господине Тодоровићу позвани у својству сведока оштећеног. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја би вас молила.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па немам што, што знам мислим мало сам зато што сам пола ствари заборавио, јер је то прошло већ 15-16 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно чега се сећате, ја би вас замолила само да прочитате текст заклетве који се налази испред вас.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Шта да прочитам наглас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наглас.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок оштећени упозорен, опоменут заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам чега се све сећате везано за излазак војске ЈНА из касарне у Тузли, све што вам је познато, јесте били војник, коју сте функцију имали, у ком чину, у то време где сте били смештени, па нам све испричајте везано за овај дотађај?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ми смо били мобилисани, а били смо у селу тамо када смо позвани 14. смо отишли у Тузлу као возачи да извучемо то материјално што се може извући. Тај дан смо дошли, не знам неке смо навече одвезли младу војску за Бијељину, тамо смо преноћили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте одвезли војску за Бијељину?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: 14. већ је био мрак, тако после тамо смо преноћили, вратили смо се у касарну други дан негде вјероватно у подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате се у подне у касарну?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које возило сте возили?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: «Дајца» ТАМ-а 5000 и било је већ напето, већ је док се почело оно товарити са брда се пуцало и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ког брда?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па из правца болнице и одозгор мислим. Мислим да је ту било још доста тих шпијуна који су радили за другу страну, јер кад су тај пут пуцали, неко не знам ја били су тамо наместили да гађају нешто наши, онда одмах је јављено да се не ради то, вјероватно неко је јавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да гађају ваши, нисам вас разумела?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па неки циљ, ја нисам био у томе само знам да је било пред котловницом гдје је угаљ био и то јер су пуцали по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: И видели су већ по зградама да су поставили снајпере и по балконима и по зградама се могло и видјети јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел их ви видите док се враћате из Бијељине?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Не, не, нисмо видјели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или раније?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ушли, ушли смо у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте ушли у касарну, добро.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: И то се све дешавало тако ту почнемо товарити, запуца и онда се врати горе у центар, велика је то касарна, па се имаш гдје и тамо заклонити и тако. Једна је колона била кренула у па можда око 3 не знам тачно за Озрен да иде према Добоју, вратили су је они са Брчанске Малте и нису јој дали да прође, не знам зашто, углавном хтјели су да сви око 7 сати вјероватно кад се мало разиђе свијет, да у 7 сати да изађемо и тако смо и кренули 5 до 7, 10 до 7, не знам колико је било сати, било је нас не знам можда и пола што смо требали ићи у правцу Добоја доле, али нису нам дозволили само да идемо на Мајевицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам није дозволио?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па ја сад не знам ко је наређивао али ми тако то чујемо од војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Мислим ми смо били тамо у колони, а тако значи нећемо ићи, идемо за Бијељину, то је у правцу Бијељине. И тако онда трајало је то до 7 сати, и онда смо кренули тако да излазимо, као договор је био да доле оружје, да нико ко има оружје да ја сам возио и поред мене је био исто возач, да доле окренемо да нико не провоцира да изађемо мирно, као договорили су се тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам то говори, је ли неко од старешина или опет чујете, како је то?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па колико ја сам само видио да је Дубајић био главни и сад ови ситни од њега не знам сад како је, да неће бити проблема, али осећало се да ће бити, тачно некако се знало да ето напетост да је и кад смо кренули тако ја да кажем ја мислим да је било тако су причали да је било око 400 возила, да је чак ти први који су били у колони горе су стигли до под Мајевицу горе, док је задње возило изашло, они нису ни чули пуцњаву. Значи био им је циљ отприлике да изађе војска из касарне и да онда почну и тачно тако, ја нисам био на зачељу ја сам мене је пуцњава задесила кад сам поред, излазили смо горе како се зове тај где излазе теретна возила, није главна где улазе војници, то се горе навише једно можда 500 метара излази и тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте пре тога, пре тога шта сте ви утоварили у ваш камион?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па не знам, скоро па ништа. Јер мислили смо неку храну доле товарити па су запуцали, доле је то према граду, онда смо се вратили и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте ви били у камиону када сте пошли?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Са мном је био комшија један Вукојевић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да, и он је исто остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте рекли Вукојевић?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Вукојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је још био? Ви сте возили а он је ли код вас седео или у кабини?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Не, он је био сувозач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико је било још у камиону, јесте само вас двојица били или је било још?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Није нико био, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само вас двојица?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Само нас двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била отворена церада или не?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Мислим затворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затворена. Где сте.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: И углавном кад сам ја наишао поред те главне капије, поред улаза главног где војска улази онај горе значи теретни како се стручно каже не знам КПС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: КПС?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да, тако ту је пуцњава започела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ви излазите у колони, је ли тако у колони сте?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике где се налазите? Нисте били у предњем делу колоне је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Нисам, баш сам био код касарне на главном том улазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Сад ја знам где је, Ви вероватно нисте били тамо па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте били?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ту је блага низбрдица и доле се сећам ту је почела пуцњава и не знам први пут сам се сусрео тако да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад опишите нам како је изгледала та пуцњава, да ли чујете један пуцањ, да ли чујете рафалну паљбу, да ли чујете експлозије, шта сте чули у том моменту?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па у том моменту и рафално и појединачно, сад оно то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле пуцњи долазе?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па не зна се, па имали су доле како иде се Брчанском Малтом, том Скојевском ту су они већ поставили прије на балконе вреће оне заштитне и то, снајперска гњезда и то, отприлике доста је возача погинуло, гађали су возаче. Ја сам имао среће да сам био искусан возач да сам возио прије камион, па сам лево десно јер видио сам два три камиона испред мене кад погоди, онда оде тамо у парк и док не удари у неку зграду и тако се заустави. И тако сам возио, мало је било свјета, само сам видио једну жену и дјете да су тамо већ, цивили, да су побјегли прије Техничког оног, и да жена плачи и да бјежи, а овамо цивила нисам ни видио. Е доле кад смо већ дошли, кад сам дошао на семафор тај први и ту је колона се накако зауставила, да ли је тамо прво су погодили како је у ону раскрсницу лијево се скрећало одатле су гађали са зољама и ово сад како ми долазимо на раскрсницу, на семафор ми смо лијево скрећали за Мајевицу, а из правца одатле су гађали. Ја сам чуо баш и од једног што је ту фалио се, био је не знам резервни капетан, био је у соби не знам мало је рањен био, да су они као гађали то одатле и како су добро урадили посао, то сам други дан чуо у болници. И ту смо ми стали, колона је нагло стала, искочили смо из камиона а тамо су ти већ ко је успио ући у ту раскрсницу горе, то већ ови су теже и преживели, имали су веће шансе да погину тамо, онда су тек експлозије се почеле чути када сам већ на семафору био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви кад сте искочили из камиона, где се налазите?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Пред семафором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред семафором, а где сте били, испред камиона, испод камиона?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Искочио сам испод камиона и сад кад гледам, само што немам филм кад некад показују, тачно можемо видјети, познати гдје, јер баш одозго како је снимано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели ваше возило где је било, на том снимку?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па никад не могу да дођем до касете па да полако то успорим него то увјек брзо прође па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, приказаћемо вам ми ту касету. И испричајте нам даље шта је било, значи ви сте искочили из те кабине, под камионом сте са овим сувозачем?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јер пуцало се тачно видиш како горе кроз цераду и оно пуким случајем смо избјегли, вјероватно ја мислим да сам ја зато што нисам ишао право и полако ко што су били ту млада она дјеца они су возили право и били су баш права мета за погодити. Ту кад сам искочио већ се стало, доле смо испод камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били испод камиона, колико сте се задржали отприлике?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Испод камиона, па не знам, 15-так минута јер имао сам осјећај да су они имали толико муниције за 10-15 минута да испуцају да бјеже, и онда сам видио да ти полицајци бјеже активни, да бјеже преко парка и да тамо одлазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели ту униформисане људе, јесте могли да приметите?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јесам, правог полицајца сам једног видио лежи испод контејнера и баш како сам ја лежао овако испод ту су била два контејнера, са «паповком», а могао нас је побити али није, нисмо га ни примејтили, тачно смо били близу два метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли вас, шта држао вас је на нишану или не?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па јест, и он је био препаднут ко и ми. Чак смо се рукама мало договарали немој пуцат ти, немој ја. Али пуцало се и видим онда из резервара је ишла нафта, видим, па да ли је зоља или неки онај тромблон шта је, бачен за мене горе су два била удвојена камиона и онај како је неко гађао одбило се и рикошет тамо направило, отишло је на другу страну и тамо је под нека кола и ту је експлодирало и баш сам видио кад дигоше кола и мало се отворише врата и видим да ће нас тада да ће нас погодити то и нафта иде како су пуцали, цури. Ја сам њему рекао где да бјежи, он је човек и збуњен био да не смијем изаћи, ако изађем море ме погодити, он је био збуњен и онда одозго су на њега пуцали и док тамо вамо не знам ни ја за пар минута, он је вјероватно отишао нисам га видио. Онда ја сам отишао у прву зграду тамо ушао, улетио, мало сам иза неке «ладе» стао, погледао

нема никога већ су они вјероватно ја сам рекао испуцали су се и они су се повлачили и бјежали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви повређени били?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јесам ту сам био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: У колено и доле у пету, сад да ли је, ја мислим да је то од гелера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пределу колена?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да. И баш сам видио крв да иде полако доле и тад сам мислио да ћу ту остати ако искрварим, искрварићу ту. Ја сам овај са мном што је био горе је имао брата, он је горе ишао Шипад продавница горе да оде, брат му је погинуо ту тај што је са мном био, а ја сам отишао одмах прва зграда до ту до камиона и улетио сам у зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било још то некога од војника у згради?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Није било војника него је било сви су цивили кренули доле у подрум у заклон, тако су ме прихватили добро доле и све онда био је један доктор ту, чуо сам да је Бесим Хајдаревић и његова жена и ту су ми мало превили колено да не искрвари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у тој згради?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да, доле у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: И онда су се појавила 3 униформисана лица, доле је мрак био зато што је подрум и дигни руке да ме разоружају. Ја сам имао код себе 5 бомби, у цепу баш, да сам знао да ћу на њих налетети ја би њих бацио тамо и то су узели и онда су се они пар пута пресвлагали бојали се да неће наић нека наша војска да их неће побити све и тако пар пута се ти полицајци, војници шта су били пресвукли се пар пута, сад у цивил сад у униформу и тако је то трајало некад у ноћи су ме извукли кроз разбијен прозор, санитар је дошао и баш знам пут доле су ме одвукли где сам, зато што сам ту нисам ту живио, али ту сам често долазио, куда ме одвозе, и одмах чим је тамо овај шофер одмах псује четничку матер, што је дошао то је исто било пред, били су добри доктори, да су мало били блажи ови би ту који су биле паравојне јединице, сигурно би отели и тамо ме убили, јер баш је била оно борба оће себи да ме тамо вуку, ови су доктори баш на колица па су ме одвезли на други спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је било тих паравојних јединица?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Испред болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то јединице биле? Јесу униформисане, какве су?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Униформисане разно, сад сам стварно заборавио, само знам да хоће дај га овамо, дај га, знам да је било да ме отму тамо, ови не, не и доктори су се изборили и на колица и горе су ме одвезли, тамо су ме онда зашили и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав сте третман имали у болници?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па шта ја знам, у болници је било лошије зато што су сви могли улазити, боље је касније било после у затвору зато што те затворе и нема никаквог присуства, те ЗНГ-е, те ови, те они, долазе ладно, ту су били доктори, чистачица је била, главном доктору није смио ништа ако је Србин доктор, знам један Каракашевић је био доктор и те наше медицинске сестре нису смеле јавити, па скоро па са нама нису смеле ни причати ако неко дође ко је радио нешто да те пита, већ други дан је добио по носу, нема више ни улаза. Углавном они су полицајци, те ЗНГ-е улазиле су и то, тако су се фалили, величали то како су то направили, како су то урадили и после кад су почеле акције и то увек су тако ако је неко рањен дође први смо ми ту на удару били, ја сам баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што долазе, ви кажете долате те ЗНГ-е, ту нико их ништа не дира, пролазе?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ја сам прво горе отишао на ортопедију, на трећи спрат, мислим не знам сад да ли је трећи спрат, ту су само кревети и ту су претежно били ови из Зворника и из Калесије, рањени значи, онда кад су знали ко сам ја онда напоље тамо, онда изађеш напоље, већ се хладно, не можеш да ходаш, ако тамо неки од њих пуши они су сад били борци и то на цјени, овај те истера тамо напоље и мислим сестре су то гледале и било им је жао, онда су после кад су ови мало који су мање рањени да их доле одведу пошто је ту била гужва највећа на «ухо, грло, нос» да сведу, пошто доле није била гужба. Онда сам ја замолио сестру једну да и мене доле, јер ту ће ме реко убити ови, али и доле исто се доле хвата, он донесе, рецимо овај њихов кад дође ко мало рањен, а ништа није огребан је мало, он поред себе стави муницију, пиштољ на касети, овако како сам ја у средини лежао, три одавде, три одатле, он тамо, сад само да неко устане и каже одмах пуцам, убијам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте провели у болници, колико сте били?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: 26 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И након тога где одлазите?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: У затвор централни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тамо поступање према вама било?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па тамо смо исто тако, мени је тад и први пута било да не суд, не у оваквом ко овдје, ово ми је други пут, тад сам значи у Тузли порота ово оно, сваки дан изводили па су нас испитивали, сад сам заборавио шта како, да ли неко нешто знаде ко је кога, да ли је њихових је као погинуло 5 полицајаца, па тако тражили гдје си био, шта си, па сад кажем било је боље у затвору зато кад те затвори, затвори. Није било хране, али вјероватно и код њих је тако настала та општа глад тако да нас је по 13 један хлеб делило и мало риже и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко био који се иживљавао нешто над вама и да ли је неко предњачио у тим неким поступцима према вама затвореницима.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па није баш, било је онако мало да те ћушне, удари, али то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Али јесу рецимо знам кад доведу цивила доле, баш сам се једном мало пропео на радијатор да видим кроз разбијен прозор, у мантилу су човека довели, а ја мислим да је оно горе, да оно није плоча бетонска да је оно као од пода неког и тачно уза степенице када су га провели видим, прво сам видио галаму неку па ме интересовало да видим воде човјека у мантилу плавом и ту вече сад не знам који је дан био, знам да су га ударали читаву ноћ, он како хода све чујеш удари, јаукање и то и онда пошто је био мало висок један прозор мало разбијен на ћошку, нешто само сам чуо констатовао доктор, па сам одмах горе опет провирио, они њега убацују у мртвачка кола тог истог човека, то сам рецимо видио, сад не знам ни ко је ни шта је, доста су из Бановића цивиле доводили, као они су неку организовали свадбу крваву то, да је њих доста било из Бановића цивила да су их хапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте били у затвору?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: 37 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ишли смо на размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На размену?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ишли смо једном из болнице на размену, али то је нешто чисто било медијски и ту су биле камере па

су нам тако смо чули да је то требало нешто бити да сцена нека дође до неког ексцеса, то су нам после причали у Бијељини, нису они причали ти извиђачи видјели да су нешто минирали, то да су одустали од те размене, али су тако били добри да је то камере ово за нама у аутобус кад смо се вратили онда је иста прича, а ишли смо из исто из затвора два пута тамо у Калесију, Мемиће. Једном а и други пут, али је опет нека била офанзива па смо ту провели на путу остали они доле отишли до 9 сати док се није смркло, она смо по ноћи се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато нешто везано за магацин Територијалне одбране који се налазио на Козловцу?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Магацин Територијалне одбране на Козловцу који је био, да ли вам је нешто познато везано за тај магацин?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па није ја нисам био на Козловцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте тада кад сте били, да ли сте чули нешто да се дешавало, значи тада тога дана када сте били у кругу касарне када сте се спремали да изађете, да ли се ту нешто дешавало на Козловцу?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па знам да су неки као били млади војници, било је да су отишли неки, ја нисам отишао, да су отишли да их доведу те младе војнике. И као њима је био повод то тако се причало да је обијен магацин што је припадао, а сад ја стварно нисам био и нисам ништа видио. А заборавио сам рећи да је био циљ значи када је колона када смо то, изашла, да је када је задње возило изашло тад да су они дали знак и да је пуцњава почела и то се причало један што је био да је неки старији водник Мато да је он скинуо пригушивач, а тај је био са њим дуже време ту у резерви, да је скинуо пригушивач и да убије горе као неког снајперисту, па овај му је рекао немој скидати, не, не да чују и кад је он опалио онда је паљба та и почела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви знате ко је тај Мато?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ја то нисам видио, али сам то чуо и после је одмах прешао он је радио за њих, он је прештао горе јер је долазио у затвор и познавао је неке ту са њима се поздравио и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви њега познавали лично?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте чули за њега?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Чуо сам то док смо у затвору били то да се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо вам приказати сада један ЦД па ви видите да ли можете да препознате где је ваш камион, где сте се ви налазили у том моменту када је била пуцњава.

Ја би молила режију да нам прикаже ЦД број 3.

Реците. Хоћете.

Излазак у 18,56 и почетак пуцњаве, ЦД број 3.

Ево погледајте. Да, да ли сте ви стигли до одве раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Нисам још. Али је стала колона онда, ја сам пред семафором стао, мислим нисам могао даље зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли први пут гледате овај снимак? Први пут гледате снимак?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Колико гледам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут гледате снимак?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Први пут, на телевизији мало само неке инсерте сам гледао, али.

Овај је вјеројатно био погођен зато што је продужио право возач ту је стао или је рањен можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ваш камион могли?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па нема ту, боље се види на ономе кад на Бијељини приказују тај снимак, јер има ту стане колона, кад стане онда се могу препознати, а можда то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да видимо ЦД број 2. Хоћете молим вас режија ЦД број 2. Излазак од 19 до 20.

Не то. Јесте имали прилике ово да видите?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Видео сам мало, али нисам видео овако зато што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се ви налазите, ви нисте у овој раскрсници?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па ту сам пред семафором можда једно 2 до 3 метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта испред вас видите кад је то запуцало, шта сте видели испред вас?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па одједном стаје колона како су тамо урадали први, и погодили и онда је то све како сад сви нагло закоче и ја сам стао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала режији. Питања. Хвала режији. Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Пошто је сведок рекао да је био на самој раскрсници два, три метра пред семафор, моје питање је колико је

удаљена касарна, односно излазак из касарне до места на коме се он налази?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Колико је удаљена касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касарна са местом где сте се ви налазили? Значи излаз КПС и ви где се налазите ту када се запуцало?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па мислим пошто сам познавао и прије, ако могу тачно и километар можда значи пред касарном имају и сад данас дан кад пролазим имају ту она два контејнера исто ту, сад да ли је 5, 6, 10 метара ту се, ова је вамо ближа главна капија, ова капија где војници.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли то значи да је он скоро километар ишао под паљбом од места где је први пут?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јесте. Значи ишао сам од ове, значи баш поред оне капије где улази војска и цивили ту, значи блага је низбрдица, ту нисам отад горе никад ни прошао, кода се сећам и под паљбом сам ишао и испред мене два три камиона који су били погођени, види се да више нема возача, да је ишао, ишао и тамо удари под балкон у зграду и срећали су и знам чак један је и комшија мали био, само је положио, сјео је први пут за камион.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Док се налазио у касарни, сведок је рекао да је било пуцњева ка касарни са околних зграда, моје је питање да ли је било узвраћања на ту паљбу? Хвала вам и немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било узвраћања на ту паљбу?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: У мом окружењу што је ту била није нико узвраћао, све су ту били људи тако, а сад не знам касарна је велика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви резервиста били?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Из зграде су сигурно пуцали доле кад је онај магацин хране или нешто ту, он је доле, већ доле према граду, то је одатле а горе а одозго су са Градине и тако долазили пуцњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали прилике да видите у тој колони, дакле када се пуцало да ли је неко од војника узвратио паљбом?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па ја не знам, чуо сам да јесу узвраћали, али нисам видио, јер то је тако брзо сакри се јер нико ту није имао искуства ратовања и то је све први пута да се сусретнеш са пушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Вукојевић Зоран када је био саслушан овде 12.09.2008. године он је говорио, описао је ту ситуацију код контејнера и човека кој је са «паповком» био и који је вас држао на

нишану, међутим ви сад сте нам исто то описали али кажете да вам је деловао тај човек онако уплашено, он каже баш вас је држао на нишану.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то вама деловало?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па прво сам ја мислио тамо, гледао сам десно баш сам био испод диференцијала и онда некако можда пола метра је то било накосо контејнер, онда сам га у једном моменту, знам да је имао бркове и колико сећам се «паповка» да је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И деловао вам је заплашено?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И деловао вам је заплашено?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па јесте, кад су одозго су пуцали на њега, од шта ја знам 10-20 метара повиш мене, јесте ми деловао заплашено и био је сигурно заплашен. Јер шта год да му кажем ја сам му пар пута викао да иде да бјежи, јер би ја изашао бојим се изгорећу испод камиона, а рањен сам, а он само овако некако несвесно само дигне руку и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви имате питања? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да се не одмичемо сад од теме тренутне, ако сам добро схватио ви комуницирате дакле са тим човеком?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Је ли он у полицијској униформи или некој другој?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па мислим да јесте плава униформа, капе мислим да није имао никакве, знам само бркове да је имао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Та оптичка видљивост између вас и њега?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па мало, сад кажем накосо је било сад као он прије између врата и вамо пола метра тако укусо и само колико нас тротоар дјели, он је лежао није стајао него је лежао потрбушке.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте ви њему били на нишану?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па јесам сад оно испод диференцијала био, могао је пуцати.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па је ли пуцао?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А на њега да ли је неко пуцао?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јесте пуцано.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, закључујемо на њега неко пуца, а он не пуца на вас иако вас види ту.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Можда је он прије пуцао док је ту лежао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Говоримо о томе што ви видите.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Али ја нисам видио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Чудна заседа. Сведок је говорио о некој пуцњави код котловнице у касарни некакав угаљ, нешто су гађали па су неки шпијуни одмах пријавили одмах како се пуца у касарни, може ли да објасни тај детаљ.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па зато што су нон стоп пуцали ово са брада пуцали и сад ја не знам, ту никога нисам познавао ни ко је млад ни ко је стар, не знам ко је ту, знам да је минобацач као гађаћемо све горе не знам ни ја, некога одакле се пуцало из правца Градине и у року од 5 минута није се, само су онако намјештали не да се не пуца, па било је зато сам повезао тај рецимо што је Мато био, био је ту ко неки официр, послвије долазио је у затвор у њиховој униформи, значи сигурно је било доста могао је ту ући ко је хтио и изаћи ко је хтио, нико никога није ни легитимисао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У тих километар или рекли сте најпре 500 метара па касније километар, колико сте возили од.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да, од главне капије.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Од главне капије па до места где сте се ви зауставили, да ли неко пуца на вас?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: То не видим, али је био изрешетен камион.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Када?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: А у току, у току вожње по церади горе чујеш оно кад удара и пршти оно меци.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је до вашег заустављања?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Значи ја сам једини који је лево, десно возио, рецимо радио сам као возач прије тога па сам био искусан али ова једно два, три камиона што су ишли они су били сигурно погођени, знам један ми је комшија.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја мислим да су меци мало бржи од ваше цик, цак вожње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте коментарисати, он свој доживљај вам описује.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па добро, ипак је мени лакше кад ја овако држим укочен и кад право возим јер је то улица правна, а кад лево десно идеш мало је теже.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је до вашег заустављања ваше возило оштећено у пределу ветробранског стакла?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Јест, зато што ми је доктор тај Бесим Хајдаревић сутрадан рекао с њим сам се мало ту спријатељио, он је мислио да ми је погинуо сувозач, питао ме је ли ти сувозач погинуо, кажем није ено га горе на другом спрату.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте ви видели да вам је стакло разбијено?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Ја не знам стварно, чак мислим и да јесте, отишло ми прашине у очи, то је тако било и можда и каже да је била једна рупа и ја мислим да је можда између нас прошао метак.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко каже?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Тај доктор је био и он каже твој сувозач, рекао ми твој возач је ли жив, реко јесте ево горе је, каже није он могао остати жив, е то ми је кад сам доле сишао он је био главни начелник за «ухо, грло, нос».

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Када сте први пут чули за име и презиме Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Кад на аеродрому то кад су га ухапсили.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Његово се име није нигде спомињало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Зоране, дозволите и мени.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Озренко сам ја.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да изразим своје саучешће због смрти ваше мајке.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Хвала.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Жао ми је заиста. Али би желио да вам поставим питање. Ви данас свједочите против човјека за кога нисте никад ни чули нити га знате, зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас по позиву суда је сведок дошао, немојте тако.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да ја сам добио позив суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако питање.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Уреду. Мислим немате другог мотива никаквог изузев?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли молим вас.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала лијепо. Шта сам то ја учинио за трагедију која се десила на Брчанској Малти?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете одговорити, немојте одговарати док вам не дам дозволу.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па ја не знам директно шта је он, али је вјероватно ко је тамо одлучивао, Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас господине Јуришићу, не познаје вас, не зна, први пут вас чује, за вас је чуо каже када сте били ухапшени, зато немојте постављати у том смислу питања.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја се вама извињавам гопођо предсједнице вијећа али ради се о мојој кожи и овдје се говоре ствари које се уопште не помињу у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу ја вас разумем.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: И више сам, ја не знам докле ћу ја чекати и кад ће се кренути конкретно на оно што се мени ставља на терет. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате још нешто да изјавите. Да ли се придружујете кривичном гоњењу, да ли истичете одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па да ако је крив, али стварно ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Сад неко јесте командовао али ја никад нисам чуо, чуо сам нешто да је Бешлагих, тако да је он и не знам ни ја, али ја лично први пут сам за њега чуо, па вјероватно неко знао то да ли су они били у Кризном штабу, члан јесте био сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Тодоровићу ви долазите из Суботице, је ли тражите трошкове доласка? Имате право на трошкове доласка, имате право на трошкове исхране.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су ваши трошкови, определите нам. Путна карта 2.500,00 динара повратна је ли тако, да ли то подмирује ваше трошкове или хоћете трошкове исхране?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Па подмирује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довољно је?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Да.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 2.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вас замолити да погледате списак лишених живота, дакле списак погинулих, списак рањених, оно што нас интересује, уколико можете да препознате да је неко лице било лишено живота или да је рањено, а није болдовано овим црним, видећете за те људе имамо већ неко сазнање, изјашњавали су се и имамо да су или настрадали или рањени, дакле она лица која нису болдована, дакле нису оно црна, зацрњено знате слова, погледајте да ли сте их видели и ако сте их видели шта знате о њима, па нам потпишите.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Само знам да је један у затвору подлегао, Модраковић Радован из Живиница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Модраковић Радован јер је био човек баш добро рањен у пределу стомака негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад реците Модраковић Трипуна Радован?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Не знам оца стварно, али ја колико се сећам Модраковић, тако ми остало и да је доле оно како су они путеви били околни на Сећији да је увек да је сваки кад у рупу упадне онај точак јаукнуо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите на списку имате. Само мало, на списку имамо Модраковић Трипуна Радован, Модраковић Радивоје и Модраковић Радомира, ви сте определили да вам се чини.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Мислим да је тај што је подлегао да је Модраковић Радован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радован.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Мислим нису га требали возити на Сећији доле на аутобусу, а сад не знам да ли је доле до друге размене у камиону, пошто су нас у два камиона возили, да ли је ишао и на ту размену, углавном кад смо кренули на праву размену, кад смо размењени он је већ био мртав, у ковчегу је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа погледаћете и остале.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Он је вјероватно могао бити спашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате некога из његове породице?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате никога од његове породице.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Не знам он је из Живиница, то је далеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте и ова остала имена, потпишите, позваћемо вас после док саслушамо другог сведока, па ћете нам рећи уколико знате нешто ближе о њиховим породицама.

Само би вас молила овај други списак, ја сам ту обележила.

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Кога сам познавао, је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте познавали, а знате да је погинуо том приликом или да је рањен?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Мислим да је овај Благојевић да је он из села Порјечине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Благојевић?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Сима Војо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте то да гледате, је ли знате Божановић Анђелка Риста?

СВЕДОК ОШТ.ОЗРЕНКО ТОДОРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи гледате не ова зацрњена, него само гледате ова блеђа, блеђа. Немојте сада да бисмо добили на времену, идите ви у ову посебну просторију која је за сведоке, а ми ћемо позвати другог сведока Тодоровић Зорана.

Констатује се да по одобрењу председника већа бранилац оптуженог адв.Стеван Протић напушта судницу.

Сведок ошт. ЗОРАН ТОДОРОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Тодоровићу.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Добар дан.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша сведок оштећени Тодоровић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Зоран Тодоровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: 1966. године, место Кртова, Општина Лукавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Отац Душан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Машински техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Суботица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Зетска бр. 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете оптуженог Илију Јуришића, да ли сте у сродству, да ли сте у завади?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте слободно.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не, први пут га видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут? Добро. Ви сте позвани у својству сведока оштећеног. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве који се налази испред вас, наглас.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Ви нисте до сада сведочили, је ли тако, ово је први пут?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам све што је везано за овај спорни догађај, за излазак војске из Тузле, па нам испричајте све што вам је познато везано за тај случај.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па овако, то се десило 15. маја као што вам је познато, а ми смо отишли, добили смо позив за мобилизацију и најавили смо се у Тузлу у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви резервиста били?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Резервиста да. И ту смо дужили опрему и све остало и били смо једно време, то је било позив за мобилизацију друга половина априла нека 1992. године и ту смо били једно време и онда је један део, једна чета од те како се звала батаљон, не знам ни ја, измештена тамо код нас на Озрен та јединица, чета се звала и били смо ту смештени у Дому културе. Били смо ту једно време и онда су један дан то је било 13. маја су нас обавестили да треба да идемо у Тузлу да се касарна сели и тражили су по ВС-у возача пошто сам ја био возач по ВС-у (возач моторних возила), ставили су ме на списак и рекли су да 14. идемо испред тог Дома културе да идемо у Тузлу у касарну да извучемо технику и опрему и све то што има ту јер крајњи рок је био, пошто је познато да војска се исели до 19-ог и тако смо урадили, отишли смо 14-ог горе у Тузлу, камион је био ту, ушли смо у камион, отишли смо горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који камион?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Камион, тад смо га звали «дајц». Отишли смо у Тузлу и онда, ја сам радио иначе у Тузли на жељезници а прије тога, познавао сам доста Тузлу а нисам био никад тамо у касарни и први пут сам тада са те главне улице смо скретали за касарну и онда сам приметно на улазу у ту улицу која води према касарни да су били неки јежеви и била је ту јежева оних и били су њихове те јединице неке ту са оружјем, видео сам тамо да су биле вреће и митраљеско гнездо, митраљез је одатле вирио и ту је стао. Ја мислим да је била њихова војска и ту је тад била, да ли су били неки наши од ЈНА, не знам. Углавном камион је ту стао и рекао ми је, не знам шта су ми говорили и ми смо кренули даље. Ушли смо горе у касарну, у круг касарне и камион је стао, ми смо изашли ту и рекли су да сачекамо ту да седнемо тамо било где на клупе и около, да сачекамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време, у колико сати отприлике?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па то је било пре подне можда око 11 сати да смо дошли у касарну и чекали смо ту доста, можда око 3, 4 сата, можда и 5 дошао је неки официр претпостављам, не знам који је и

саопштио нам је задатак шта треба да радимо и опет су нас, рекли су да уђемо у камион и да идемо горе на неко брдо Козловац се звало, изнад Тузле, ту су били магацини војне опреме и не знам ни ја. Била је нека и зграда тамо касарна као касарна а више су били као магацини и горе смо дошли, ту смо затекли редовну војску која је била већ спремна да се сели за Србију. Ја мислим да је био, нисам знао али мислим да је био батаљон војске из Пирота ја мислим, а редовна војска који су били ту стационирани. Нас су распоредили, ту је било 4, 5 сати и већ је ухватио мрак док су се све распоредили и онда су нам, нас резервисте су распоредили по двојицу, тројицу у те њихове камионе и пошто неки су возили камионе ови наши резервисти а неки су њихови редовни. Ја сам седео у камиону као сувозач код тог редовног војника који је возио за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то војник?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам, тај војник је редовни војник из тог пиротског батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите о 14-ом?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: О 14-ом да. И онда већ је мрак, негде око 8 сати, 9 не знам тачно, већ је мрак био и онда је стигла наредба као да крећемо са тог Козловца према Бијељини и кренули смо тако одозго са тога брда и сишли на пут и прошли смо кроз Тузлу кроз тај центар и на тој раскрсници где се сутрадан десило то из тог митраљеског гнезда и тих жежева, нормално све смо прошли и кренули смо лево за Мајевицу. Није било ништа, грађани су шетали овуда али није било никаквих, ништа сумњиво, нормално све и отишли смо према Мајевици и према Бијељини и дошли смо испред Бијељине ујутру око 4 сата, 4, 5 сати смо ушли ујутру 15-ог у касарну у Бијељину и ту се та војска редовна та батаљон пиротски и они су изашли и ми смо преузели део камиона. Они су део одвукли а нама што су нам дали те камионе, не знам ни ја, нама су давале старешине те и рекли ту је твој камион, узми седај и формирај колону и тако смо и урадили. Формирали смо колону ту у касарни ту у Бијељини и каже крећемо поново за Тузлу јер има још нешто да се извуче из касарне и опрема и храна и шта ја знам и кренули смо 15-ог ујутру око, па било је, не знам ни ја тачно, ујутру рано 7, 8 сати не знам, кренули смо за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Тузлу?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Пардон, из Бијељине за Тузлу. Ишли смо тамо у колони и испред Тузле кад смо дошли онда раскрсница та, ту смо се зауставили и ове старешине су нам рекле, тај један официр

који је ишао рекао је сачекајте, треба да идемо у касарну, неки су нам говорили да идемо право, да идемо према Добоју на Озрен, а неки су од официра кад смо одатле ктenuли, да ћемо ићи. Онда ту смо стали, каже треба да идемо у касарну у Тузлу још да се потовари ту што има и онда идемо према Добоју, према Озрену и онда стали смо ту неких 15 минута и онда смо кренули поново у касарну. Ушли смо у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пут до касарне какав је изгледао?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пут до касарне, значи ушли сте у Тузлу, идете према касарни, да ли се нешто необично приметило, да ли сте видели неке цивиле, униформисана лица, нека возила?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ја сам возио камион а нисам оно што возач може да види околу нисам ништа видео, ја сам, мени је упечатљиво било тај, обраћао сам пажњу само на то митраљеско гнездо и те јежеве. Њих сам поново видео ту и остало можда сам видео у пролазу онако униформисане те неке нове униформе што је за мене било чудно, навикао сам на те наше униформе да пролазе. Претпоставио сам да је нека онако, без оружја видео сам пар њих да је прошло, видим нове униформе и питам се ко је, шта је, претпоставио сам да је то супротна страна али онако шетају градом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какве су то униформе?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па биле су неке маскирне СМБ, не СМБ него нису личиле на те наше СМБ него неке маскирне, комплет оно као, нешто на зелено, тако нешто, мислим не оно чисто зелено него зеленкаста, тако у томе видео сам пар њих и ушли смо у касарну у Тузлу и рекао сам, ти претпостављени је био, не знам како се звао, водник је био неки који је нама наредио да идемо до тог неког онде у касарну и да паркирамо камион испред зграде и да износимо оно што нам они рекну и ја сам дошао, мој камион паркирао испред магацина за храну неку, било је неких конзерви, неких маст нека и не знам ни ја шта, то смо потоварили у камион, три, четири камиона је било. Док смо потоварили ове мој је био задњи камион, та три, четири смо натоварили, међутим, није више ништа било моје, камион је остао празан, није било ништа у њему и ту су били, покупили смо то што је требало и они су рекли идемо покрет, идемо тамо на писту да се паркирамо камионе у круг касарне и чекамо наређење за полазак. Тако смо и урадили, паркирали смо камионе, један за другим ту направили смо ту колону у круг касарне и рекли су сачекајте ту добићете наређење и крећемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам све то говори?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па дође тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки официр, неки виши чин или да ли сте имали прилике да видите неког високог чина?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Нисам никога од високог чина једино, не знам водник, стари водник тако су дођу и рекао ми да, ми смо ту у групи груписани ту, камионе смо паркирали, сад смо ту код неке зграде груписани смо ту, он дође, момци сачекајте бићете обавјештени, и једном је дошао каже идемо, око чини ми се око 2 сата требали смо да кренемо, већ је прошло 2 сата нико нам ништа не говори и онда је дошао, каже момци озбиљан је проблем блокирали су нам пут, нећемо изгледа моћи изаћи, све су опције, могућности можда ће бити свашта, припремите се психички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцања за то време док сте се спремали?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Управо то сам хтео да кажем. Онда кад је он то рекао каже блокиран је пут, трају преговори, командант Дубајић је с њима у контакту, преговара да безбедно напустимо касарну. И онда је дошло до панике међу нама и почели су пуцњи са околних брда, паника се проширила, снајперима, болница и ово и оно, неки вичу, чуло се пар пуцњева, почели су рафали по згради и ми смо, неки су полегали под камионе, ја сам био улетео сам ту био нека доле котловница она за парно грејање и шта ја знам, одлетели смо доле у подрум и пуцало се и даље, а од ових наших нико није одговарао из моје групе, меци су долазили са брда одозго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли узвратили, кад кажем је л' сте узвратили не мислим да ли сте и ви, да ли је неко од војске узвратио?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Од ових овде у том кругу, видокругу није нико узвратио јер паника је, свако је први пут се сусреће са тим и сви су не знају шта се дешава, паника јер не знаш с које стране долази, не знаш на коју страну да пуцаш, то је окружено у долини са свих страна, ниси смео да изађеш напоље јер би био погођен и онда је, та пуцњава је прошла и онда је наступило неко затишје и мало смо полако излазили из тог склоништа око камиона и тамо, овамо и поново је дошао тај након неколико времена, каже момци изгледа да ће бити добро, постигнут је споразум, можемо изаћи безбедно из Тузле и припремите се у камионе, упалите камионе и кад крене, а пре овога ћу вам, каже, рећи, ишао је од камиона од првог до задњег, молим вас дакле да се договоримо да пушке не смеју бити метак у цеви, пушка закочена, метак извађен из цеви, пушка цеви оборена доле да не би провоцирали грађане.

Тако сам и урадио, пушку сам ставио доле, држао сам пушку доле закочена, метак није био у цеви, био сам ставио пушку и надао сам се да ћемо мирно проћи као што смо и ушли. Пошто мој камион није хтео да упали кад сам ја требао да кренем, иза мене је био мој брат рођени камионом, он је возио камион, ја сам онда тај свој камион, изгурали смо га онако, дошли су пар ових, није хтео упалит, изгурали смо га тамо да га оставимо и ја сам сада остао без камиона и онда сам отишао код брата у камион, он је возио, а ја сам био сувозач, сео сам код њега јер осетио сам да ће бити проблема и тако сам отишао код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове ваш брат?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Драган Тодоровић. И кренули смо одозго, значи сео сам са њим у камион, он је возио, ја сам тражио да ја возим, он није дао и тако је он наставио да вози и седо сам као возач у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да наставите или хоћете да направимо паузу?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Кренули смо одозго, на неких, ја сам био у нашем камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да направимо паузу једну?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Минут само госпођо судија.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес ради паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15 минута.

Настављено у 12,40 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тодоровићу, је л' можете да наставите, јесте ли се мало смирили?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Да, може. Кренули смо значи из касарне, ту ја сам био негде на средини код те колоне и један део колоне је прошао горе према Мајевници и ја сам био, мој камион у ствари који је брат возио је био на неких по мојој процени 30-ак метара од те раскрснице практично од епигентра напада на тој раскрсници где се

скреће лево за Мајевицу, ту је значи једно 30 метара назад. И ишли смо, кретали смо се нормално до тог места и ја сам био значи сувозач и гледао сам окол, није било нигде никога, то је било око 7 сати, значи дан, није било нигде никога од пролазника, пешака, све као утихнуло нигде никога није било, а прије тога, прије тих дана сам можда пролазио Тузлу, не туда него било је нормално, циркулисао је народ, тад нигде никога није било, значи биле су пуне улице и ја сам као што су нам наредили ови да држимо пушку доле оборену, ја сам тако се и понашао јер сам осећао, веровао сам у договор тај који смо направили као што су нам рекли јер нисам очекивао, мада нисам баш сигуран сто посто, очекивао сам, постоји оно али тако да нисам био сто посто сигуран да ћемо изаћи сто посто безбедно, веровао сам да ће се можда нешто десити. Кад смо дошли на тих једно 30 метара од те раскрснице са десне стране је била нека зграда стамбена, доле је био продавао се неки намештај, а са леве стране је био технички преглед возила и данас је ту мислим и кад смо дошли ту ја сам, значи био сам, сео сам у камион и одједном је сасули су рафали по шофершајбни.

Шофершајбна се расула и ја сам пао доле, ту сам рањен, пробудио сам се у болници, а брат је погинуо на лицу места и били смо, у болници сам се ујутру пробудио и онда сам одмотавао филм шта се могло десити, шта је било нисам био свестан, били смо у болници 15 дана, имао сам операцију ту иза левог уха, прелом кости лобање и потрес мозга, ту су ми тај гелер извадили, имао сам ту један гелер који је остао, а ту сам имао новчаник са документима, био је дебео можда тако, можда неких пара динара и документа, више документа, возачка, саобраћајна и шта ја знам, војна књижица, новчаник кожни је био дебео и ту сам у тај новчаник био погођен и имао сам неку исказницу што сам радио на железници за путовање и све је то пробушено кроз то и ту је тај гелер остао ту на ивици зида грудног коша, тако пише у отпусној листи, у медицинској документацији и доктори су ми касније рекли да ме је то спасило тај новчаник што је био ту, тај ми је спасио живот, иначе било би у срце. Онда смо били у болници 15 дана и ту су нас пошто је био, начелник је био др Божан Радовић, познавао сам га од прије, чуо сам за њега и видео сам га, знао сам га, он је био начелник и били смо, виђали смо га горе у болници, имали смо неку слободу кад смо видели њега да је он ту, ипак веровали смо да сад смо ушли ту и нисмо знали где ћемо даље да ли ћемо остати живи, да ли нећемо јер били смо, ја сам лично био што кажу отписао сам себе, нисам веровао да ћу изаћи жив. Били смо 15 дана ту у болници и онда био је онда један покушај размене на

Мајевици из болнице, према Мајевици горе Горња Тузла мјесто, ту су нас у аутобус, из болнице извели, ушли у аутобус, отишли смо горе до тог места за које су нам рекли да ће бити размена и онда сачекали смо ту, само смо паркирали ту аутобусе, рекли су сачекајте ту, идемо да успоставимо контакт. Међутим, кад смо ми видели да од аутобуса нико није отишао напред према нашој српској линији него ту су били овако десно, лево ти који су водили нас и онда сачекали смо неких можда 15-20 минута и каже нема ништа од размене ваши су вас отписали, немојте се надати размени, идемо назад у болницу и онда смо дошли у болницу поново и били смо ту још пар дана па смо пребачени у затвор доле централни у Тузлу, и ту смо били у затвору смештени. Ја сам био у некој соби, било нас је можда неких 10-12, закључана врата, можеш да изађеш ујутру на доручак и WC и онда поново закључани до навече и тако. И онда након неког времена, неких можда месец дана поново је била размена и онда су нас свели доле и рекли су да идемо на размену према Калесији тамо.

Међутим, и та размена није се остварила, значи била је безуспешна, дошли смо тамо до Кресије на њихову ту прву борбену линију тамо пуцњава, рат и ово и оно и поново су нас вратили назад и онда смо поново у затвор и ту смо били још неких 15, 20 дана и поново трећа размена и поново идемо тамо према Калесији. Међутим, и та размена није успела поново, проблем сваки пут кад одемо вичу нам ето ваши вас неће, ми смо договорили они нису дошли идите овамо и онда смо поново у затвор. Значи, ту су биле три безуспешне размене и онда је четврта успела, то је било 15. јула. 15. јула смо размењени тамо у околини Брчког и ту смо размењени и онда смо тамо отишли у касарну у Брчко пошто смо били неухрањени, мало хране горе, доле одвели су нас у касарну да једемо и онда из Брчког смо отишли у Бијељину у касарну поново и ту смо опет вечерали и онда сутрадан били ту, били смо ту једно 10, 15 дана поново у болници на прегледе код доктора тих 15-ак дана у касарни и онда су нас аутобусом одвезли тамо у родно место на Озрен ми који смо били одатле са Озрена а ови остали су остали. И тамо смо значи то је то, мислим што се тога тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је кренула ова колона можете ли да опишете како је ишла колона, да ли је у низу или је било неких трака па да је било више тих трака?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Једна трака, један камион за другим на кратком одстојању, на нормалном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Михајловић Војислав кад је сведочио он је говорио да је већ пролазила колона поред Техничког прегледа, да је ту чуо пуцње и каже возила су фактички ишла у три траке, нека иду и тротоаром и каже фактички он је ишао средњом траком, има и са леве и са десне стране вероватно возила па је дошао испред семафора.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ми смо значи ишли одозго кад смо једном траком, међутим кад је почела пуцњава касније сам ја одмотавао филм нешто по сећању јер сам имао прекид филма, касније по њиховој причи сам ја, али кад је мој камион ишао почела је пуцњава, закочио је брат нагло и био је погођен, он је пао и ја сам пао и онда су та возила која су била иза онда је настао хаос ту, нису могли да прођу него су они мислили да је неки застој и мислили су да могу проћи с десно у лево, значи то је паника, значи они су то направили, направили су уско грло, више се није поштовала само једна колона него како је ко стигао тако су ту направили, раширила су се возила та наша јер су мислили да могу да прођу, нису знали шта се дешава напред, чули су се пуцњи али не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ваш брат у то време имао година?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па две године старији од мене, ја сам имао 26, он је имао 28, он је, само ово да кажем за њега, он је пошто нису пронађени никакви документи код њега он је погинуо ту на лицу места и био је ваљда, не знам тачно, пар дана је био у Тузли у мртвачници у болници и након неколико дана је размењен на Мајевици и довежен је овде на ВМА као НН лице пошто нису пронађени никакви документи код њега и ту је био, ту је извршена обдукција, доктор не знам који и пошто није ратно стање тамо, одавде из Београда нису имали контакт тамо са нама он је сахрањен овде на гробљу Лешће био где је схрањен до и онда смо ми преко војске добили, мој отац, пошто је он живео са оцем добили смо позив да неко треба да иде пошто има у Београду на ВМА НН особа погинулих, сахрањених ту, да неко треба да иде да их идентификује и онда сам ја отишао, био сам ту лично на ВМА, гледао сам оне слике што су доктори радили ту обдукцију. Међутим, он је био сахрањен и по тим сликама и свим осталим смо утврдили да је то то и онда је ексхумиран са гробља Лешће и сахрањен је 15. новембра јер три пута се поновио 15, значи 15. мај смо настрадали, 15. јула смо размењени и 15. новембра ми је брат сахрањен тамо на Озрену на нашем гробљу, значи била су три пута по 15. Мислим то је то и сахрањен је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Тужиоче?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је овај сведок на било који начин кривичноправно третиран у Тузли?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ја?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Јер ми кад смо дошли у затвор ми смо ишли један по један смо ишли у затвор, из собе у зграду тамо суседну и ту су нас испитивали како, шта, зашто и рекли смо оно што је било, како је било и подигнута је оптужница тада нека против нас. Међутим, да ли је тај процес, ми смо размењени и онда је дотле рат стао, онда смо ми добили на кућу, тамо сам живео, значи у том селу своме на Озрену, добили смо неке папире сви ми који смо били, против којих је покренута оптужница да смо амнестирани, да смо ослобођени од њих.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је овај сведок у току 1991. године мобилисан или на било који начин војно ангажован?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Да, био сам после када сам изашао из затвора поново сам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, 1991?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: 1991? Не, не, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је први пут било?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Нисам вас чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: 1992? Не, нисам 1991. значи од 1992., од априла сам добио позив, то сам рекао од априла, друга половина априла сам добио позив и то сам нагласио, у ту касарну у Тузли и то је то, а прије нисам био, редовно сам био у војсци у Нишу.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја вас питам због овог што у исказу из Тузле пише да је 1991. био мобилисан, био два дана у касарни и побегао. Да ли је то тачно или не?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ко, ја?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не, не, 1991. не сигурно.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тако пише, ја заиста.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: То сте добили из Тузле ово?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Има у кривичном спису.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: 1991. ја сам био два дана.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да је то ваша изјава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју изјаву ви сад спомињете?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Из Окружног суда у Тузли, ову коју имамо у спису.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не, не, први пута значи после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми немамо ништа за њега. Не знам верујте.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Можда има неки јер тамо нас на Озрену има три, четворо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У истражном спису, страница 975-7 истражног списка, исказ дат пред Окружним судом у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, може да се предочи, али погледајте боље мало.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тодоровић Зоран, Тодоровић Душан, Радић Даница, Кртово, општина Лукавац, рођен 21.07.1966.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: 1966. да. Шта се каже био сам 1991.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Нема шансе, ја сам у априлу, друга половина априла први пута значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били саслушани у затвору, да ли је то тад било том приликом?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Док смо били у затвору саслушаван сам, у затвору су нас саслушавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли овај сведок зна ко је Илија Јуришић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је да не зна.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам, први пута га видим, не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Тодоровићу, погледали сте ме, видели сте ме, питам вас да ли ви имате нешто против мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, можда не би било лоше да се консултујете са вашим браниоцем али не можете таква питања, питајте конкретно везано за тај догађај, мислим у том смислу можете да поставите питање, а да ли сад да се сведоци изјашњавају да ли сте ви криви или да ли бисте ви могли тако нешто да урадите, да сте ратни злочинац како сте рекли нешто, немојте таква питања постављати.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја се вама извињавам, али данас овдје у Београду притворен је само Илија Јуришић и да ли се његов исказ само односи на Илију Јуришића или још на некога кога није поменуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, не разумем шта хоћете да кажете, ми поступамо по овој оптужници, по овој оптужници ви сте оптужени као Илија Јуришић.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Има ли нешто везано за ту оптужницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушавамо људе, сведоке оштећене који су били у тој колони а после видећемо како ће даље тећи доказни поступак. Да ли имате конкретно ви питање за овог сведока везано за тај догађај или хоћете неки коментар да дате на овај исказ? Да ли имате неку примедбу?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мој коментар је да ја овога човека сажаљевам због његове трагедије и дубоко ме је погодило ово његово стање које је данас имао овдје, а мене често тако нешто погађа. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тодоровићу, да ли се придружујете кривичном гоњењу и да ли истичете одштетни захтев? Можете у накнадном поступку да истакнете одштетни захтев, имате право на то.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: На кога се односи одштетни захтев? Ако је тај човек крив нормално треба да се, не знам, придружујем се ако се докаже да је крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А истаћићете накнадно неки одштетни захтев везано и за ове повреде које сте задобили и ви и везано за погибију брата, значи имате право на ту накнаду штете. Да ли ћете истаћи касније?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па можда касније, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: Ја бих само хтео да кажем, одштетни захтев се односи искључиво на ово кривично гоњење и на Илију Јуришића. Ја бих молио, ја бих предочио овом сведоку осам имена са овог списка па ако би могао само да каже да ли неког зна и да ли зна нешто о судбини његовој? Прво, Благојевић Војо, син Драге?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Из села Порјечина, суседно село, видео сам га прије 14-ог а погинуо је, кажу да је погинуо, мислим да је погинуо, возио је, да ли је сахрањен, НН је особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он погинуо?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Погинуо је.

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћемо овако. Ја ћу замолити да узмете овај списак и пошто је колега Дозет кренуо са тим предочавањем можда не би било лоше да кренете од почетка, рецимо Божановић Анђелка Ристо?

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, везано за ових осам имена, ја знам да ћете ви дати сведоку да заокружи, односно да обележи имена која ћу ја да му предочим, односе се на лица са једног списка које потиче из Комисије за тражење несталих и погинулих лица Републике Српске и која говоре нешто сасвим десето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви кажете да знате да је Благојевић Драга Војо настрадао том приликом?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Благојевић Сима Војо овде пише, је л'?

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Благојевић Драге Војо, број 3?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Код мене пише Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате двојицу Благојевића – Благојевић Симе Војо и Благојевић Драга Војо, значи питамо вас за овог Благојевића под бројем 3?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Благојевић Војо, име оца не знам, знам да је један Благојевић Војо да је погинуо ту.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Гаврић Жарко, син Јована?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Он је из мог села.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Број 12?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Број 12.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте га видели тог дана, тих дана и да ли знате сигурно да је погинуо?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Гаврић Јована Жарко, је ли?

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ако је из Кртова, место рођења Кртова то је тај Гаврић Жарко, он је погинуо да. Нисам га видео тад кад је погинуо него 14-ог је био са нама, али погинуо је мислим, води се као погинуо, нисам га видео да је погинуо.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: На редном броју 17 Дангубић Жељко.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам то.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: На редном броју 23 Ђурић Раде, син Душана?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: На редном броју 53 Марковић Ранко?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: На редном броју 57 Митровић Српко, син Симе?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: 79. Стојановић Чедо, син Василије?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: И Тодић Раде, син Јове?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања. Ево имаћу касније предлог везано са предочењем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја се заиста вама извињавам госпођо председнице већа, али Ви сте данас овог господина приупитали да ли се придружује кривичном гоњењу. Нисте појаснили ко се кривично гони. Ако му то појасните он ће на то да се изјасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не зна, па он види ко се кривично гони у овом поступку.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па човек каже да не зна, да је први пут чуо за мене, како може да се придружи гоњењу, то ми није логично. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је ваш коментар. Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ја сам рекао да се придружујем ако је тај човек крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већина и сведока рекло тако.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ако није крив, боже мој, што није крив, није крив, ако је крив онда да се процесуира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па немам ништа, ово сам причао што сам ја доживео, сад могу да причам сад неке што сам чуо од војника неке занимљиве детаље и шта ја знам, што смо ми разговарали у затвору како је ко преживео и тако то, можда има нешто занимљиво, рецимо неки податак занимљив је био да је био неки, то сам чуо од неких војника, не знам им име него смо разговарали убијали време у том затвору и он је војник који је био дуже време ту у касарни, био је можда, у резерви је он био, био је пар месеци, можда и годину дана у резерви и познавао је неког официра који је био да ли се звао Мато, не знам, да Мато се звао, био је официр за безбедност у касарни у Тузли, значи редовно војно лице, официр за безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на Мату Зрнића?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Не знам, само знам да се зове Мато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: И био је каже официр за безбедност и ти војници су нам причали да су сумњали у њега да ради за супротну страну и у току касарне и онда када то се десило, када је колона кренула и ови који су га пратили ти војници сумњали су у њега,

тако су рекли да је он први излетео из јер је био сувозач у камиону, излетео је из камиона, први опалио пар хитаца у ваздух и улетео је у подрум зграде и ту је био, кад је он улетео у подрум зграде онда је напад почео и ови сада повезују то да је он дао им сигнал да нападну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте чули те приче?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: То сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког ко би посведочио да је то видео, после тих пуцња да је он побегао и отишао у подрум? Да ли знате уопште ко би то могао да нам посведочи?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Ти војници, ја сам познавао само ове војнике који су били из мог села и околних села тамо са Озрена, а ови су били са Мајевице, не знам ни имена, можда би познао кад би видео, први пут сам их тад у затвору видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви долазите из Суботице?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите трошкове доласка, имате право на трошкове доласка, имате право на трошкове исхране - 2.500,00 динара по нашем извештају су трошкови превоза, повратна карта од Суботице до Београда, да ли то подмирује, да ли хоћете трошкове исхране?

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Па ништа посебно оно, то што сте ми одредили може.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку 2.500,00 динара на име трошкова превоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо господине Тодоровићу, можете ићи. Молим вас даћемо вам овај списак страдалих, ово сад што вам је предочено, ових осам имена ви сте нам прокоментарисали. Имате овај други. Преостале погледајте молим вас који су страдали, који су рањени. Ово што није болдовано, ово јако црно што није, погледајте ове друге да ли знате некога од њих, да ли сте видели том приликом или сте чули да је погинуо, да је рањен, уколико препознате неког на том списку

заокружите и дајте нам ближе податке било ког од родбине ако знате ближе податке где се налази, како да дођемо до њих.

СВЕДОК ОШТ.ЗОРАН ТОДОРОВИЋ: Добро, то ћу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у оној посебној просторији за сведоке. Хвала лепо.

Хоћете позвати сведока Сарафијановић Милутина.

СВЕДОК ошт. МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Сарафијановићу.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Сарафијановић Милутин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: 1956.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: У Кртови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Војислава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Кртово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Кртова бр. 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете опт. Илију Јуришића? Да ли сте у сродству, завади?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: За њега сам чуо кад је ухапшен први пут, нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока оштећеног. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас да прочитате текст заклетве који се налази испред вас наглас.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину а да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Је ли ово довољно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви били саслушани некада поводом овог догађаја 15. маја 1992. године?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, ово је први пут, је л' тако?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам све шта вам је познато везано за 15. мај 1992. године везано за догађај када је војска напуштала касарну у Тузли шта се све то догодило, све дакле што вам је познато у том предмету?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Па ми смо дошли, из мог села дошли смо у касарну, пошли смо у касарну као наиме да камионе извучемо из касарне таква је била прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли у касарну?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: 14-ог дошли смо у касарну, не знам тачно по подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви резервиста?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Јесам. Били смо у касарни ту, чекали смо те камионе да преузмемо док смо били пред кухињом и кад смо ми ту били док смо чекали ту да нас распореде који ће које возило узети почели су да пуцају с брда. Не, не, није то тај дан, то је други дан било кад смо се вратили. Кад смо дошли они су нас одвели горе на Козловац брдо, хангари, магацини и горе је била војска млада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то је 14-ог кад сте дошли, отишли сте на Козловац?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да, да, Козловац ја мислим зове се магацин и горе су нас распоредили, подјели су нам камионе и рекли су нам да возимо војску за Бијељину, младу војску, не

знам који је био, не сећам се. Ја сам добио камион један «дајц» се зове, било је натоварио сам ја седам, осам војника и било је још неко наоружање и не знам шта је било и ту смо кренули увече, пред мрак смо кренули за Бијељину, тачно колико је било сати не знам, знам да је био скоро мрак. Дошли смо тамо у Бијељину у касарну, довели смо војску у касарну, ту смо истоварили војску и ми смо преноћили ту у спаваонама касарне. Сутрадан смо кренули из Бијељине, ујутру мислим око 8 сати опет са тим камионима исто, рекли су нам да идемо сад на Озрен тамо с камионима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили нешто необично када сте кренули из Тузле за Бијељину, рецимо на путу нешто?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам тај дан ништа приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било карактеристично, нисте?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам. Кад смо војску возили нисам ништа приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У повратку?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Кад смо се вратили дошли смо, из Бијељине смо кренули око једно осам сати ујутро. Дошли смо у Бијељину, пред Тузлу, да ли је било пред Славинићима, да ли овде испред Брчанске било је око 10 сати, рекли су нам не можемо ући у Тузлу, због чега ја не знам шта је било у питању и сачекали смо ту једно сат, два, рекли су опет да идемо поново у касарну с камионима, да не идемо за Озрен већ да идемо у касарну да потоваримо неку храну у камионе и шта ја знам шта и ту смо кренули, дошли смо у касарну, поново смо дошли у касарну на исто место и ту смо се распоредили, ја сам отишао у кухињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада код Брчанске Малте кажете били сте негде око 10 часова, да ли сте ту приметили униформисана лица?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам ни тад. Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у повратку ништа?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Било је ту, виђао сам људе са оружјем, то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких оклопних возила?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то видели?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам то, то ја нисам видео. У касарни тад ја сам натоварио у камион неке масти канте и ћебади и ту смо и ручали у тој кухињи и било је речено око 2 сата да

крећемо за Озрен. Међутим, кад је било 2 сата видела се нека фрка, да нешто није у реду, почели су одозго да пуцају из брда, озго са Козловца, пар пута озго су пуцали, ми смо се ускомешали, немамо ту нисмо имали ни старешине никога да нас води, видело се да је расуло и каже чека се до 7 сати, у 7 сати биће покрет и тако је и било, чекали смо до 7 сати, у 7 сати смо кренули, кренула је колона, ја сам био негде у сред колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам издаје наредбу да кренете?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Ја сам видео неког старешину, био је неки брко, сад не знам ко је тај, не знам ни ко је ништа је, бркове је човек имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када се пуцало са Козловца, да ли је војска узвратила?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Где сам ја био у групи није се пуцало, ова моја где сам ја био ту у групи јер касарна је велика, шта се тамо даље дешавало не знам ја, од нас није нико пуцао ту где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили неке инструкције како да се понашате кад будете изашли из касарне?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нико нама ништа није. Ту је био читав мешанац, не зна се, људи су се успаничили, не знаш где си шта си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком сте ви камиону били?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: «Дајц» се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Дајц»? Ви сте возили је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је седео у кабини до вас као сувозач?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Није у кабини нико био, био је позади, у кабини нико, позади су била двојица резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Не знам, нису били из мог места, нисам знао људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била церада подигнута или затворена?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Без цераде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без цераде? Јесте ли ви били наоружани?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам. Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. А ова два резервиста?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Један је имао оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један је имао?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили кад су сели позади како су држали оружје? Нисте обратили пажњу?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у тој колони где би вило ваше возило?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Па ја сам кренуо, ја сам био можда у пола колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пола колоне?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Кад је колона кренула и ја кад сам изашао, на капији кад сам излазио с капије већ сам тад приметио да се пуца јер видео сам по грању лист пада лишће, тад сам видео да се однекле пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли чујете пуцње?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Нисам чуо од камиона пуцње, предосећао сам да се пуца, видим лишће горе спада и гранчице и испред мене је један камион стао, вероватно је возач био погођен, он је стао, камион је стао, ударио у ограду и стао, ја сам га обишао. Кад сам дошао до Техничког прегледа ту је и мене погодило, рањен сам био у руку, у бутину и у чашицу у ногу, у леву ногу, десну руку и леву бутину, ту ме ранило. Ту даље нисам ни могао ја, испред мене је већ било камиона, један на другог су ударали, нису могли даље јер пуцало се са свију, тада је осула паљба са свију страна. Ја сам искочио из камиона и завукао се под камион између диференцијала. Док сам доле лежао под камионом пробио се резервоар, резервоар је пробијен, нафта је цурила и ја сам такорећи лежао доле у нафти. Ту је можда трајала пуцњава једно пола сата. Кад је то мало смирило се ја сам излетео испод камиона и побегао сам тамо у самопослугу, има једна самопослуга с десне стране, ту сам побегао ја, ту сам био ја и још тројица колега. Ту сам узео превио себи ногу што сам био ранит, нашао сам мантил онај трговачки, њим сам умотао ногу, да мало крварењем зауставим и тако је то било још колико времена до пред мрак скоро, тад се утишало све, престала је паљба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била експлозија?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Па било је свашта, не знам више, грми, не зна се више одакле удара. Кад је то све стало, ту је био скоро и мрак, доле смо чули зове овај, дошао је санитар и пита ко има рањених да га вози у болницу. Ја сам изашао и горе сам отишао код тог санитета, тај возач и још један човек мене су утоварили у санитар. Ја сам сео у санитар и они су утоварили још једног војника њиховог он је

био смртно рањен. Нас двојицу одвукли горе у болницу на Градину. Горе су ме испред болнице истоварили, сео сам на клупу и чекао сам док ме год прозову. Онда су ме позвали горе, горе су ми превили рану ту, ја сам тражио да нам дају инекцију против затровања. Доктор није ништа рекао додуше, сестра ми је рекла ми то не дајемо вама, ми то дајемо нашим људима и само ми је рекла «пичка вам матерна што пуцате у наше људе у гениталије» тако ми је сестра рекла и на томе је, ту је све то било, кад смо завршили то доле су ме вратили опет пред болницу на степенице, доле сам сео опет на клупу а неки резервиста њихов ту ме почео да ме зеза виче «брко јеси ли жедан» и узео је канистер воде и сипа ми у њедра све, виче «пиј, пиј ти си жедан», каже, а ноћ је била оно и хладно и све истресо ми скоро по канистра воде у њедра. То је било провоцирање то што се тога тиче и дошао је после опет санитет, није санитет дошла су кола полицајска и потоварили су нас да нас возе, не знам куд ће нас, рекли су ево улазите, било је нас шест још, улазите у комби. Како који уђе каже лези, нема да сједнемо већ лезите један на другог, све један на другог лези и кад смо кренули каже зажмирите, да жмиримо, а један стоји поред нас пушком у комбију и док смо ми тако жмирили дошли смо доле, кад су нас истоварили видимо доле СУП пошто ја Тузлу познам, истоварили су нас пред СУП-ом, увели су нас тамо у неку салу, то је било можда око 2 ноћи, додуше ту су били коректни сви. У сали су нас испитивали све, узели изјаве све, позвали нас горе у спаваоне те у затвор, ту смо преноћили, једини сам ја био ту у тој соби сам био рањен, ја сам целу ноћ јаукао од болова. Ујутру, не знам у које доба, дошао је, извели су нас опет напоље, дошао је неки капетан Уго Новковић, ваљда је он преговарао у вези нас, онда су нас извели пред затвор и тај је капетан доле кад смо изашли питао нас где хоћете да идете, хоћете ићи према Мајевици или доле према Лукавцу, имају два аутобуса, па коме где боље одговара. Ја сам рекао идем доле према Лукавцу, доле ми је кућа. И ту је то, утоварили су нас у аутобус и доле су нас одвукли, мене су одвукли у Лукавац, мене и још било је нас шест, седам, у Лукавац у СУП, ту су нас предали у СУП-у њима. У СУП-у нас опет нису ништа питали, само мене су одвукли тад у Лукавцу доле у Дом здравља да ме превију, та полиција ме одвукла. Кад су ме превили питали су ме где станујеш, ја сам рекао у Кртови и они су рекли можемо те одвући до Сижја, доле има каже линија доле та српска, не можемо даље не смео даље и они су мене утоварили у комби и доле су ме одвукли, код Сижја истоварили ме на линији, дошао је човек по мене

и одвукао ме кући и то је то. Мало сам ја брже причао, да ли сте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На ваше питање госпођо председнице, да ли познаје Илију Јуришића сведок је рекао да не познаје, односно да је први пут чуо за њега кад је ухапшен. Да ли је чуо за име Селим Бешлагих?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Знам човека и знам га из виђења и чуо сам за њега.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је чуо за име Енвер Делбеговић?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је чуо за име Меша Бајрић или Мехмед Бајрић?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да ли је тај из Лукавца, није, не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је чуо за име Мухамед Бркић?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је чуо за име Будимир Николић?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли било кога од ових имена повезује са дешавањима на Брчанској малти?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Ја сам чуо само за тог Бешлагиха, да је он био главни каже, шта ја не знам, тад сам чуо ја да је он био тад ратни командант, тако сам чуо причају приче, чуо сам, а друго ништа не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Госпођо председнице, стварно ме извините јер свакога његова мука мучи. Ја бих само молио кад будете поставили питање овоме човеку да ли се придружује кривичном гоњењу да каже кога, да именује лице, ако је то ја нека каже моје име, није битно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вам опет напомињем овде сте ви оптужени. И опет напомињем искључиво поступамо према овој оптужници. Дакле, питање је да ли се придружујете кривичном гоњењу и да ли истичете одштетни захтев или ћете истаћи накнадно у неком другом поступку?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Ко год је крив нека одговара, придружујем се но шта.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли је вама господине предочено ко је овде окривљени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ко је оптужен?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Ви.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: И ви се придружујете?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Па ако сте криви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је ако сте криви.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако смо криви то је друго питање. Ја питам да ли се придружујете томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, мислим да је јасно рекао.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Е, сад ја имам друго питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истаћићете одштетни захтев?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А зашто се придружујете, имате ли аргументе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако, ја мислим да стално на ту тему разговарамо и стално вас опомињем не можете тако сведоку поставити питања.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Онда ја могу да констатујем да ми не дозвољавате да се браним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да вам не дозвољавам. Ја вам стално говорим да не можете таква питања сведоцима постављати. Сведоци углавном су тако се изјаснили уколико се докаже да сте ви криви да се они придружују. Ја не знам на који начин да вас упутим, не можете се тако понашати. Добићете један списак лица која су страдала и која су рањена.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Већ су добила доле двојица, ми смо из истог села, све исте људе знамо, можда нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви заокружите кога ви знате да је погинуо том приликом или да је рањен и потпишите да знамо да је то ваш и уколико препознате још неког са тог списка напишите нам ближе податке ако знате, упишите нам значи ближе податке уколико неког препознате на том списку да знате да је страдао, адресу или некога од блиских сродника тог лица да би ми могли да ступимо у контакт са њима. Добро, можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: А трошкове да ли има нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове, тако је. Из Тузле долазите?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Да, из Добоја одозго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су ваши трошкови?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Ја сам дошао са аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде по нашем извештају 5.000,00 динара. Да ли то подмирује ваше трошкове?

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Макар 6.000,00 ако може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове на име превоза.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку 6.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.МИЛУТИН САРАФИЈАНОВИЋ: Је л' сам слободан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Имамо још једног сведока, али обзиром да је овај сведок тражио мере заштите, ми ћемо искључити јавност.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Обзиром да је сведок чије је саслушање предвиђено за данас преко Службе за помоћ жртвама и сведоцима затражио мере заштите тако што би био саслушан под псеудонимом и на претресу са кога би била искључена јавност.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се за време одлучивања о мерама заштите искључи јавност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па бих вас молила да публика напусти судницу и режију да искључи емитовање.

Изостављен транскрипт у делу главног претреса који се односи на период од искључења јавности до сачињавања записника о одлучивању о примени посебних мера заштите сходно одредбама члана 117-122 Законика о кривичном поступку који је објављен у «Службеном гласнику РС» под бројем 46/06 од 02.06.2006. године, а који је ступио на снагу 10.06.2006. године.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

У наставку доказног поступка, у наставку саслушања сведока «А» главни претрес је ЈАВАН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо да наставимо? Господине «А» на овом папиру испред вас су ваши лични подаци. Да ли су ти лични подаци ваши?

СВЕДОК "А": Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу?

СВЕДОК "А": Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте позвани у својству сведока оштећеног. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. То вам је јасно, је л' тако? Ја бих вас молила да прочитате текст заклетве који се налази испред вас.

СВЕДОК "А": Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок-оштећен упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам све што вам је познато везано за овај догађај 15. маја 1992. године када је дошло до извлачења колоне војника из Тузле, из касарне и да ли сте ви били активни војник, да ли сте били резервиста?

СВЕДОК "А": Ја сам био резервни старешина на служби у касарни «Хусинска буна» негде од друге половине јануара 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту се налазите све време од јануара 1992. ту сте у касарни?

СВЕДОК "А": Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците тог маја месеца 1992. године да ли можете да нам опишете атмосферу у Тузли?

СВЕДОК "А": У мају 1992?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја 1992. године?

СВЕДОК "А": Па овако. Тузла је познат град. Не знам да ли је то суду познато, то је једна мултинационална средина у којој се нису примећивале, до маја месеца се нису примећивале разлике међу народима различитих верских убеђења. Не знам да ли вам је познато Тузла је један од градова у коме је највећи број мешовитих бракова у бившој Југославији. Онда вероватно суд, не знам да ли знате информацију да је Тузла једини град у Босни и Херцеговини у коме није побједила ниједна национална странка, победила је партија Анте Марковића која је била у то доба, Тузланци су сматрали да су превазишли верске разлике. Значи, службовао сам од јануара до тог прокелтог 15. маја. Није се примећивало у околини, рат је био пренешен у Босни, али нису се примећивале тензије до неког почетка маја, можда крај априла док нису почела ратна збивања у Подрињу, у Посавини где је концентрација људи који су избегли са те територије донела са собом и те ратне тензије. Е, од тад, од почетка маја се осећала напетост и међу људима којима смо ми свакодневно контактирали. Ја сам имао прилику, била је једна продавница и један ресторан у којем смо се свакодневно долазили, ресторан су држали Миле и Мујица, ресторан се звао «ММ», људи из Тузле то врло добро знају. Ми смо разговарали сваки дан. Некад у мају су почели да нас питају а је ли ви ћете на нас да пуцате. Сећам се једне жене у једној продавници каже да ли је могуће сине да ћеш ти окренути пушку на мене. За мене је то било запрепаштавајуће питање, страшно питање јер нисам имао у себи усађен да сам могао поверовати да се може десити нешто у тузланском крају то што се десило. Ја сам јој рекао па је л' ви видите у мени човека који би окренуо пушку на вас. Она је заплакала и каже ништа ја не знам, више вам ништа не верујем. Онда

смо ми у разговорима између себе у касарнама шта се то дешава у том граду, шта се то дешава у Тузли, разумете, покушали да покушамо да склапамо неке приче. Онда су, добили смо сазнања да смо били под присмотром, не знам који је то био, да ли је то било можда чак и крајем априла, углавном да су, били смо упозорени да неки људи наоружани стоје на болници на Градини, значи посматрају касарну која је њен географски положај да је она у котлини, значи окружена је брдима око себе па значи на источној страни Тузле да су примећени наоружани људи који имају изузетно добар поглед на полигоне, рецимо фискултурне полигоне у касарни у Тузли, у том контексту се приметило. Мислим да је то већ био кренуо мај месец, почеле су провокације типа пуцњаве на истурена стражарска места око касарне. Значи, поготово на потезу мислим да се зове Градоврх, значи од болнице на Градини према источној страни где је та ката која је доминирала изнад касарне са југоисточне стране. Ту је било честих пушкарања и ту смо врло често ишли редовна војска на служењу војног рока, значи момци са 18, 19 година били су на тој стражи. Наравно било је и страха, ишли смо са њима да им помогнемо да се не плаше, да ипак убеђивали их да не би одговорили на. Ко је правио те провокације, било је убачених екстремних елемената сигурно, у то сумње нема, некога коме је требао да се направи експес. Е, у том контексту отприлике атмосфера је ишла у том правцу и било је то до тог 15. маја је то расло у континуитету, ишло у негативном смислу. Тако је отприлике, то су моја виђења стања рецимо ајде да кажем од априла месеца па до тог 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се догодило 15. маја?

СВЕДОК "А": Па догодило се то што се догодило. Значи, ми смо, били смо у касарни, имали смо информацију да је од неког, не могу да кажем тачно временски период да се у команди, мислим да је била у питању 92. моторизована бригада у касарни «Хусинска буна», да се воде интензивни преговори са стране локалне власти и са стране значи команде 92. моторизоване бригаде. Негде око, вероватно негде после 18 часова по подне, не могу да кажем тачан период јер више не могу да се сетим, војници су добили информацију да је постигнут договор са противничком страном, да ће војска бити пуштена да изађе из касарне без оружаног сукоба и добили смо наређење да војницима који су у нашем окружењу, значи седимо на возила и чекамо да колона крене. На излазу из касарне ја сам био у камиону у коме је било можда десетак војника, сећам се да су постојали на капији људи који су скретали пажњу војницима «спустите пушке, биће све у реду». Наравно, не могу

рећи да међу људима који су били присутни у тузланској касарни да није остао јак утисак сценарија из Сарајева. Значи, свако је у подсвести од сваког човека који је био у касарни тог 15. маја верујем да 90% људи је живело под утиском напада на колону из Сарајева где је председник Босне и Херцеговине гарантовао да ће изаћи па се десило то што се десило, а камоли овдје неко из локалне власти да гарантује. Значи, сви су живели у том убеђењу да ће се ипак нешто десити. А и сам сплет околности под којима је гарантовано некоме да ће војска изаћи мирно јер по мени са ове дистанце гледишта није требало да се војска сукоби, требао је неко ко није волео добро ни Тузлацима ни војницима да баци једну петарду и да направи то што се направило. Ту је требао само један метак је био довољан, само један метак – да ли увис, да ли петарда, безначајна петарда новогодишња да избије сукоб. Значи, адреналин је максималан. Људи су доведени, неко им је вероватно рекао на прозоре постављени, постављени иза жандирњера, постављени, разумете, значи замислите који је то грч, већина људи није имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви то видели те људе постављене на прозорима код жардињера, јесте ли имали прилике?

СВЕДОК "А": Како не, пролази камион поред жандирњере иза које вири пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били још у касарни да ли сте ви неку опрему требали да утоварите у камионе и да ли сте уопште вршили неки утовар?

СВЕДОК "А": Пазите, јединица у којој сам ја био, ми смо значи личну опрему, војник носи то је стање непосредне ратне опасности, војник носи два борбена комплета муниције, носи своју униформу, носи транспортну врећу. Не знам да ли је некоме од вас познато како изгледа припрема војника који има борбену узбуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових материјално техничких средстава?

СВЕДОК "А": Па не знам. На мом возилу су биле вреће за спавање јер смо очекивали, значи војска се дислоцира, свако ко је имало памет ко је нашао у магацин врећу за спавање понео је себи, можда ће спавати у шуми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, тад док су се вршиле те припреме, док се товарило шта је имало да се товари у те камионе, каква је ситуација била, да ли сте чули да ли се пуцало, да ли је било тад провокација у том моменту?

СВЕДОК "А": Била је сећам се једног момента кад је једном војнику случајно опалила пушка, само је сплет сретних околности био на

његовој страни, није човек знао да му је откочена пушка, да је откочио да ли у грчу, да ли у овом и узео је пушку и опалио је метак у земљу. Значи, кад је узео пушку за рукохват опалио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кругу касарне?

СВЕДОК "А": Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви видели тог војника?

СВЕДОК "А": Ја то нисам видео него сам чуо. Значи, чуо сам да је војник опалио, сва срећа да нико није страдао, значи у том, значи од тих ствари не могу рећи да сам ја видео и да бих могао рећи тај човек и да га познам, чуо сам да је неко опалио од војника, значи јер пазите није то било стање добро организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како се то реперкутовало кад је он опалио?

СВЕДОК "А": Па послушајте, свако онај ко је хтео да смири тензије, значи било је и људи који су били присебни, значи узмеш друга и кажеш му слушај ајде закочи пушку или извади метак из цеви, разумеш, то су биле сугестије типа јер пазите јасно је било, мало пре сам вам рекао да је јасно свакоме у касарни, пре свега мислим на нас војнике ако кренемо на начин на који су кренули у Сарајеву да ћемо проћи исто као они, а и прошли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците конкретно да ли је то испалење случајно, да ли је испровоцирало неку пуцњаву са стране ван касарне?

СВЕДОК "А": Није. Један моменат непосредно после опалења војника у касарни је био једна реакција где је однекуд је долетело нешто, с обзиром да ја имам нека скромна војничка знања, нешто што би могло да буде слично сигналном пиштољу, значи сигналном метку, а гледали сте вероватно у филмовима, значи сигнални метак који је одскочио од асфалт, значи оно разумете, значи хемијска супстанца која светли она је ударила у асфалт, распршила се и изазвала нешто попут прскалице а док није било оружаних провокација ван касарне, значи неке оружане пуцњаве, народским речником пуцњаве на војску у касарни, моја сазнања су да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле су ваша сазнања за тај сигнални метак?

СВЕДОК "А": Зато што је, то се десило, ми смо били према делу који је, то је била, да ли је то била инжињеријска јединица, један полигон где су била возила инжињераца, значи они њихови понтонски мостови, ово и оно и горе је била једна огромна писта где је била бензинска пумпа. Стајали смо на том месту и метак је фркнуо, тај сигнални метак, вероватно је сигнални метак, он је фркнуо одизго из шуме, значи тачно

са положаја на које војска није контролисала, значи дошао је одозго и био сам у непосредној близини рецимо на неких 20-ак, 30 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви непосредно видели?

СВЕДОК "А": Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли вам је познато нешто везано за магацине у којима се држало наоружање територијалне одбране?

СВЕДОК "А": Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам ништа познато? Да ли сте одлазили у магацин на Козловцу?

СВЕДОК "А": У магацин на Козловцу ја нисам одлазио. Горе је била по мојим сазнањима, горе је била јединица редовне војске, горе су они били, значи били су смештени на тим положајима и није ми то познато. Оно што сам ја радио у тузланској касарни није имало додирних тачака са положајима на Козловцу и са магацином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато да је пре вас, колико сам схватила, овој колони где је дошло до напада да је једна колона да се формирала и да је покушала да изађе из касарне а да је враћена. Да ли вам је то познато?

СВЕДОК "А": Јесте ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам кад је то било, у које време и ко је рекао да та колона да пође уопште ти војници?

СВЕДОК "А": Не знам како је та колона кренула, вратили су се и рекли су да је, то су била сазнања, то је улило још додатну дозу страха међу људе који су били у касарни. Колона од неколико возила је била наводно, ја не знам то, били су наводно на раскрсници и враћени су и рекли су им да су добили наређења да више не могу пустити војску јер моја нека сазнања говоре да је војска сасвим нормално пролазила кроз барикаду на раскрсници до неких поподневних часова, не могу тачно да се сетим којих, они су се вратили и рекли су да више не могу проћи, да су им рекли да више неће проћи. Ја то нисам доживео, не знам. Значи, то је само у контексту приче да имам сазнања, значи причало се, свашта се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте да су вођени преговори?

СВЕДОК "А": Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате између кога су вођени преговори?

СВЕДОК "А": Не знам тачно али сви су рекли да се преговори воде, са наше стране да је то радио командант бригаде да ли је био потпуковник Миле Дубајић а ко је са друге стране, то не знам, не знам тачно име и

презиме, не могу ни да се сетим, а мислим да спомињем нечије име а нисам сигуран у то, мислим да није у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у току тог дана видели Милета Дубајића?

СВЕДОК "А": Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Ко је вама ту био непосредно надређен?

СВЕДОК "А": Па слушајте, мој први претпостављени, па пазите ми смо значи, углавном моји контакти са старешинама из команде су били углавном преко дежурног официра, нисмо имали неког старешину од кога смо добивали непосредно нека посебна и није било неких посебних наређења или било чега. Значи, дежурни официр зна какве су активности војника у касарни, значи комуникације су се одвијале само до тог нивоа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да ви кренете, да ли је вама неко рекао да се формира колона, да крећете?

СВЕДОК "А": Значи, договор је, малопре сам вам рекао да имали смо информацију да седнемо на возила, да имамо гаранцију с друге стране, да ћемо безбедно изаћи, сјели смо на возила, формирали колону која је излазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте, јесте ли на овај главни излаз изашли, овај КПС?

СВЕДОК "А": Да, на КПС да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао још неки излаз?

СВЕДОК "А": За возила није био предвиђен још неки излаз. Међутим, људи који су правилно проценили ситуацију су направили једну много паметну и корисну ствар за себе јер рекао сам малопре да је кад су нам рекли да неће бити командант на челу са другом, са људима из преговарачке стране сести на чело колоне то је асоцирало на Кукањца и на Алију и онда су, људи су у том моменту пробали пешачку капију где су улазили пешаци, значи пријавницу, пробали, прошли, видели иде командант седи са преговарачком страном, намонтирали се у први део колоне која је изашла и изашли живи. Јер колона је, по мојим сазнањима, колона је нападнута у средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте где у тој колони?

СВЕДОК "А": Па пазите сад ја не могу да кажем било је ту много возила, детаљ који је мени, ја сам доживео на возилу у коме сам био ја било је погођено ручним ракетним бацачем. Значи, добар део, рецимо ја сам сањао те кошмарне снове једно 4, 5 месеци после тога да би ме један друг који је исто био а имао је срећу да није био погођен него је то

гледао из хаустора једне зграде и каже «али ти причаш, твоји снови су оно што се десило», разумете. Значи, сањам испадам из возила, ово и оно да бих ја касније сазнање које сам имао, имам ожиљак на врату где је ручни ракетни бацач вероватно типа зоља је пролетео и посекао ме по врату и он је погодио у камион из кога су они мислили да сам ја искочио, притисак експлозије та ракета типа која је вероватно погодила, ослобађа притисак експлозије кад удари од гранчицу а камоли је погодила у страницу камиона, мене избацила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само пре него што сте погођени, реците отприлике да ли сте ви видели овај предњи део колоне који је изашао да ли сте видели ту цивилно?

СВЕДОК "А": Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ништа нисте видели?

СВЕДОК "А": Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме ово. Да ли сте ви прошли, колико сте ви прошли од касарне када је дошло до пуцања?

СВЕДОК "А": То је оно чега ја нисам дуго, ни дан данас нисам, не могу са сигурношћу да тврдим оног момента кад сам ја чуо пуцњаву не могу сад да створим јасну представу, значи никад нисам отишао да видим то горе кроз ту, на раскрсници пролазим врло често па покушавам да се шалим ја кажем својој деци ту су делови мога тела на овој раскрсници и показујем им фризерски салон у кога сам ускочио после свега тога што се дешавало. Значи, не могу да се сетим али знам да на наше возило није пуцано, није отварана ватра па најмање једно, да не прегонимо сад ајде да идемо, значи до самог уласка у раскрсницу, то је ко зна, како се зове Скојевска улица, да ли се звала Скојевска, ко познаје Скојевску он вероватно зна колико је она дугачка рецимо до раскрснице на Брчанској малти. Ја не могу, немам ја сад ту јасну представу али знам да на наше возило није пуцано док нисмо ушли у раскрсницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, вас је десетак било у возилу?

СВЕДОК "А": Па ајде да кажем после толико година не могу да се сетим колико нас, али вероватно десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је камион који?

СВЕДОК "А": Камион типа ТАМ, мислим да је то популарно народски да је то био стари војнички «дајц», волели су тако да га зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са церадом, без цераде?

СВЕДОК "А": Без цераде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без цераде? А ко је возио, ви?

СВЕДОК "А": Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио?

СВЕДОК "А": Не знам. Дечко, сазнао сам касније да је, нисам знао момка, видео сам га да лежи мртав испред камиона, мислим да је из једног села на Озрену јер поклапају се приче оно као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви седели?

СВЕДОК "А": Ја сам седео позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади? А ко је у кабини седео поред тог возача?

СВЕДОК "А": Не знам, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте седели у камиону?

СВЕДОК "А": Па ја сам седео окренут лицем ка задњој страни камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушку сте имали?

СВЕДОК "А": Сви смо имали пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте држали?

СВЕДОК "А": Пазите договор је био и мислим да је, покушавам да причу намонтирам да смо ми заиста савесни били, да нисмо дирали оружје, да је то био разлог да смо прешли толики пут да на нас није отворана ватра, то што, чуо сам неке приче каже да противничка страна каже да нисмо имали пушке да не би пуцали, мислим шта ја знам, можда сад нећу да оправдавам никога него једноставно покушавам да повежем то, можда је то зато што на нас није пуцано док нисмо ушли у раскрсницу, можда је то што смо имали пушке поред себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте у камиону, отворена је церада, можете да посматрате из камиона, шта примећујете, да ли видите тим путем како сте пролазили униформисана лица?

СВЕДОК "А": У делу пута до раскрснице приметили смо и добар део цивила, неко је махао неко је претио, неко је разумете, већ се доле у дубини испред нас се већ чула пуцњава која наравно никоме није била јасна, шта се дешава, барем на мом камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је моменат кад ви чујете пуцњаву, какву пуцњаву чујете?

СВЕДОК "А": Знате шта, мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачна, рафална, како ви чујете?

СВЕДОК "А": То је једна пуцњава која је мене асоцирала на једно шенлучење, знате шенлучење рафал, ајде да кажем тим вашим на рафалну паљбу, па чује се ту дробу на све стране кад се пуца отприлике није то била нека селективна како то војничком терминологијом кажу, селективна ватра или ово оно, разумијете. Отприлике ме је то асоцирало на неки шенлук са аутоматским пушкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте том приликом приметили да је војска узвратила?

СВЕДОК "А": Не, не. Нисам то приметио. Јер кажем вам на моје возило није отворана ватра до момента док нисмо ушли у раскрсницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је то изгледало опишите даље.

СВЕДОК "А": Отприлике значи кад мој камион у коме сам ја седео улази у раскрсницу и креће ка источној страни Тузле, у правцу Мајевице пролазимо прво на раскрсници сам приметио са своје десне стране један полицијски «голф» и приметио сам једно оклопљено возило, да ли је то био неки багер или је било нешто што није могло да асоцира на оклопно борбено возило типа какво је у наоружању имала бивша ЈНА, нешто неки багер нешто је било разумијете и приметио сам да са тог полицијског «голфа» војник, човек у полицијској униформи пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви видели?

СВЕДОК "А": Значи пуца, да. Њега сам јасно видео, значи на хауби је био у положају, на хауби са «голфа» и пуца на возило, на неко од возила јер на тој раскрсници је био кључан моменат, значи неко је покушао на раскрсници да прође право, неко је покушао да скрене лево, десно је било затворено према граду тим оклопним возилом, значи нисам могао, немам ни дан данас јасну на кога је пуцао тај полицајац, разумете али сам га видео да пуца и у том моменту тад је први пут приметио сам да пуца одозго, да пуца на наш камион и да меци јасно ударају у камион и у том моменту човек, мислим да је био из Бановића, не знам његово име, био је војник по уговору, првог човека кога сам видио да је био погођен на камиону видео сам њега био је погођен у стомак и држи овако руке и виче «Видаче, погоди ме», ја га питам одакле те погоди, а он показује на зграду. Са зграде пуцају двојица људи, е тад први пут тад сам узео пушку и пуцао на њих, јер пуцао је немилосрдно значи, погодио је овог човека, војника кога сам ја видео, разумете и даље су пуцали на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то сам хтела да вас питам, шта ви радите у том моменту, видите овај пуцањ, чујете пуцњаву? И не морате спомињати, ви сте сведок «А».

СВЕДОК "А": У том моменту значи узео сам пушку и запуцао сам на ту двојицу који су били на згради. Они су после првог мог испаљења на њих, значи било је то ниско јасно се видело по фасади се јасно видело и побегли су. После тога се десило да сам ја добио директан погодак у руку. Значи испала ми је пушка, разумете, било ми је ово поцепано све и после значи само што сам то доживео камион је био погођен са ручним ракетним бацачем, значи ја сам се пробудио пазите то је за мене била

рецимо нека прича из неких књига «живот после живота» или тако нешто. Размишљао сам, све ме боли, зашто не умирем, ја вероватно идем тамо ово, оно, разумете, значи и приметио сам да ме страховито пече лева страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је након што сте узвратили на те пуцње.

СВЕДОК "А": Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад сте добили погодак у руку?

СВЕДОК "А": Не. Да, да, значи након мог испаљења на зграду, добио сам погодак у руку и камион је био погођен са ручним ракетним бацачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам даље шта се дешава.

СВЕДОК "А": И ја се сећам момента да имам страховите болове и осећам да ме лева рука и лева страна леђа да ме пеку и приметим да гори војничка униформа, значи изгорела је рука и леђа и добар део главе у потиљку. Тад сам почео да се ваљам на улици и да покушам да се угасим и приметио сам човека који претрчава преко пута улице и пуца на мене. Онда сам несвесно значи у оном страху сам ускочио у прву зграду, ту је био фризерски салон на углу те раскрснице и ту сам затекао неколико војника који су били неповређени, ја и још један дечко смо били тешко повређени, он је био погођен са неколико метака у стомак и одатле сам пребачен у Тузланску болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубојевић Благоје је ли знате ко је?

СВЕДОК "А": Јесте, Љубојевић Благоје да он је био да мном у фризерском салону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је пребацио до болнице, како је то протекло?

СВЕДОК "А": Чини ми се, не могу да се сетим, чини ми се да је старешина бивше Југословенске народне армије, да је дошао и да ми је помогао да ме превије и рекао ми је не знам колико је било сати, ја сам већ почео да губим свест. Значи крварење из предела главе су вероватно изазвала губитак крви и он ми је тад рекао «Видаче идеш мораш у болницу, умрећеш ако не одеш у болницу», у том моменту ја сам мислио, ја сам сматрао да смо ми били и тврдим то, да смо ми били војнички јачи од оних који су нас напали и да смо, то одговорно тврдим, да смо били војнички јачи да смо могли да их поразимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет вас опомињем немојте спомињати ваше име. Ви спомињете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се дешава у болници?

СВЕДОК "А": У болници ја сам смештен на очну клинику, значи био сам сам међу рањеницима противничке стране, ту је било малтретирања, ја сам имао заштиту од жене која је била шефица очне клинике, она је претила рањеницима друге стране да не смију да ме малтретирају, да ме злостављају. Значи док сам био, после њеног упозорења да ће свако, на очној клиници су отприлике лежали лакши рањеници са њихове стране и рекла им је сви ћете ићи на хирургију јер доле је била месница, тешка месница, сви ћете ићи доле ако не будете, ако будете Видака малтретирани, Видак није четник. Провокације су биле типа ти си четник, ти си четник, ја нисам четник ја сам био југословенски војник и она им је то скретала пажњу константно, значи не смете га звати тако, не смете га звати тако што касније је то. После 25 дана премештени смо у затвор, ту нам је отприлике било много лакше и боље, били смо сви на једном месту, могли смо да се јавимо једни другима и тако, покушане су две размене чини ми се колико се сећам и онда касније на овој трећој смо успели да изађемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој колони да ли је било санитарских возила?

СВЕДОК "А": Санитарских возила у колони, у конвоју војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК "А": Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно, више?

СВЕДОК "А": Не знам, пазите значи возила која су била ту у касарни вероватно је било наређење команданта да се евакуише, значи било је возила са ознаком црвеног крста, у то сумње нема. Ја не знам колико не могу јасно да кажем колико, али одговорно тврдим да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да нам тачно назначите те повреде које сте задобили, шта је уследило након тих повреда?

СВЕДОК "А": Ја сам оперисан значи мислим да је то била локална анестезија, био сам свестан свега кад су ми оперисали руке, онда сам сутрадан сам оперисан, зашили су ми повреде на глави јер мени је ухо, значи ове повреде овдје на врату и иза уха то је било отприлике у стању отпадања од те експлозије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са прстима?

СВЕДОК "А": Прсте су ми оперисали непосредно кад сам примљен у болницу одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

СВЕДОК "А": Пазите ту је вероватно ја претпостављавам да је то био директан погодак у шаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам зато што имамм прилике да видим јер вамс у ампутирани прсти или?

СВЕДОК "А": Овај део, ја сам видео то је један занимљив детаљ кога никад нећу заборавити у животу, ја сам видео повреде руке док није кренула крв и то није болело, моменат кад вероватно вама то није познато а и боље је, онај ко је добио метак зна да метак не боли, у првом моменту метак не боли и мене рука није болела ја сам видео није била кренула крв кад је ово било, значи мали прст се сећам да је висео овако, а ово је било све поломљено, разумете и вероватно је то метак који је погодио, вероватно како сам ја држао пушку овако, он је погодио са стране, разумете и значи да је то да није имао он је погодио практично у пушку и он је пролетио кроз руку и погодио у пушку, значи то га је успорило и да је то био погодак кроз руку, овако метак би направио прострелну рану и не би поломио шаку на овај начин на који је поломио. Мислим то је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите снимак колоне?

СВЕДОК "А": Не. И нерадо бих то гледао, нерадо. Значи имао сам прилику говорили су ми да тузлаци славе као дан ослобођења 15. мај, да приказују пуштају тај филм величанствене побједи како то они кажу, мислим за мене је то нешто што желим да заборавим и мислим да је то у интересу свих људи који живе и тамо и овде да покушају да се то на неки начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви познајете опт. Илију Јуришића?

СВЕДОК "А": Не, први пут сам чуо кад сам добио позив за ово данашње рочиште, први пут сам чуо за његово име и нешто сам се интересовао, прочитао сам неке ствари јер мени заиста није било јасно, нисам имао никаква сазнања о овом процесу и отприлике значи онда сам нешто на итернету сам сазнао неке информације, тако да то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све?

СВЕДОК "А": Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се придружујете кривичном гоњењу, да ли ћете истаћи одштетни захтев?

СВЕДОК "А": Питање ми није баш најјасније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право, то је ваше право да се изјасните да ли се придружујете кривичном гоњењу, тужилац за ратне злочине по службеној дужности гони, а да ли се ви придружујете овој оптужници?

СВЕДОК "А": Па знате сад т оје једно врло незгодно питање на које, ако постоји могућност најрадије не бих одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете истаћи одштетни захтев?

СВЕДОК "А": Исто ако могу да не одговорим, не бих одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Питања? Тужиоче? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок «А» може да одговори којој јединици је он уопште припадао? Да ли је то била ова 92. бригада или нека друга јединица?

СВЕДОК "А": 92. Моторизована бригада.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да је господин Дубајић вама био претпостављени старешина?

СВЕДОК "А": Командант 92. Моторизоване бригаде је био потпуковник Миле Дубајић.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Какав је састав био непосредно ваше јединице? Дакле не говоримо сад ни о структури, какав састав активне војске, професионалне војске или резервиста?

СВЕДОК "А": Војника по уговору, отприлике ту је био добар део војника по уговору.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У овом слободном изношењу свог исказа сведок је употребио термин како су га звали у касарни, односно у болници.

СВЕДОК "А": Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И рекавши да он није био четник, да је он био припадник Југословенске војске, мене инстересује кога је он у том времену сматрао четником?

СВЕДОК "А": Пазите то је стање не знам, не знам, питање је заиста на коме, значи четник шта је четник, ко је у то доба знао шта је четник уопште.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је. Слободно могу даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је, с обзиром да је сведок изјавио да се ту свакако појавило некаквих екстремиста, да ли је таквих екстремиста било и у касарни?

СВЕДОК "А": У касарни мислим да смо радили, има један занимљив податак, има један занимљив податак који је мени остао у сећању, старешина по чину чини ми се потпоручник мислим да је презиме сам му запамтио зато што је у Тузли у «тузланској слободи» био много добар фудбалер који се презивао Шећербеговић, сви смо га волели из краја. Значи чини ми се да је био потпоручник Шећербеговић да је изашао, поздравио се са нама. Значи није и ако је било, и ако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је изашао?

СВЕДОК "А": Непосредно пре кретања колоне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је изашао из касарне?

СВЕДОК "А": Да, значи тад смо га видели, тад су сви говорили оде нам Шећербеговић, човек је плакао. Значи ако је било у редовима војске, ако је било у редовима војске што не могу тврдити да није, имали смо обавезу да спутавамо те људе разумете.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је тог 15. да ли сте ви приметили тог 15. маја `92. године да је у касарни било војника резервиста, добровољаца или не знам како да их назовем који нису имали обележја Југословенске народне армије?

СВЕДОК "А": Наређење је било да морамо имати обележја Југословенске народне армије, значи наређење је било, да ли га је неко прекршио то не знам, значи знам да добар део људи за себе одговорно тврди да сам рањен и дошао у заробљеништво и дошао у болницу са петокраком како је носила Југословенска војска, да је значи имали смо наређење да морамо носити ознаке Југословенске војске.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Такође у слободном изношењу свог исказа сведок је барем сам ја то тако схватио повезао кретање цивила уз Скојевску улицу од тога неки машину неки пљују, галаме и тако даље, дакле да ли у тренутку кад пуцњава почиње то шенлучење како сте ви то назвали видите у околини вашег возила које се још увек креће према Брчанској Малти, цивиле?

СВЕДОК "А": Јесте, било је цивила, било је цивила.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато у возилима санитета које сте поменули да су била, да ли је било санитарског особља.

СВЕДОК "А": Е то не могу да тврдим, не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте икад од 04. маја присуствовали неком састанку дакле до 15. маја код потпуковника Дубајића?

СВЕДОК "А": Јесам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте стекли утисак да Дубајић зна за Добровољачку улицу?

СВЕДОК "А": Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што не?

СВЕДОК "А": Да Дубајић зна за?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: За Добровољачку улицу, шта се десило у Добровољачкој у Сарајеву?

СВЕДОК "А": Да је знао шта ће се.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, шта се десило у Сарајеву?

СВЕДОК "А": Наравно да сам имао, па цела јавност је знала за Добровољачку улицу у Сарајеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Дубајића питате.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, за Дубајића, дакле ја бих предлог је чисто знања ради овог сведока да је Дубајић изјавио да за Добровољачку није чуо.

СВЕДОК "А": Није чуо?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК "А": Није чуо за команданта.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте, тако је изјавио пред овим судом.

СВЕДОК "А": Смешна изјава.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Наравно да је смешна. С обзиром да, барем мој је утисак имате пропирилично војничког знања, да ли имате утисак да је та пуцњава почела по наредби или на онај начин како сте описали петарда би направила чудо?

СВЕДОК "А": Не могу, немам јасна сазнања за то, могу само да претпоставим, значи радије не бих одговорио на то конкретно. Остајем при томе да је била довољна једна петарда да направи то што се направило.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли ви имате питање неко?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја господина не знам, и он је рекао да не зна мене, први пут се видимо и први пута сам чуо ово што сам данас чуо, обзиром да моја питања сте на неки начин пресекали са претходним сведоком ја не желим овом сведоку поставити ниједно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли ви имате још нешто за изјавите?

СВЕДОК "А": Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове доласка немате је ли тако? Ви сте одавде.

СВЕДОК "А": Не, ја сам одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам лепо можете ићи. Молим вас само да погледате овај списак страдалих, рањених, уколико некога препознате на том списку а да није болдован овим црним, назначите, заокружите кога познајете и ако знате неког блиског сродника са ким можемо да ступимо у контакт са њим, то нам назначите и потпишите тај списак.

То можете у овој просторији за сведоке. Не морате овде.

СВЕДОК "А": Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпишите само само ако пронађете некога од њих.

Само мало молим вас, ево одмах да одговорим на ово што сте спомињали ову Добровољачку улицу у Сарајеву, на то што Дубајић што је износио приликом сведочења да је он рекао да оно што је могао преко медија да сазна, мада није имао времена да прати медије да званичним војним путем није имао информацију о томе шта се десило у тој Добровољачкој улици, значи мало прецизније да предочавамо кад предочавамо. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, ми смо још пре једно 3 или 4 сесије предложили једно вештачење везано за онај снимак сниман са нивоа раскрснице, дакле скидање тонског снимка и транскриптовање истог, интересује ме да ли је по том предлогу донета нека одлука, а нарочито ово постављам питање због тога што смо на прошлој сесији у једном моменту кад је тај снимак предочаван једном од сведока не сећам се сад имена, констатовано да на том снимку нема тона, дакле да ли се нешто десило са тим тоном па да ја доставим нови снимак или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није, нисмо још увек разматрали тај ваш предлог.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Није разматран предлог, О.К. Ја би молио да се онда тај предлог размотри о одлука донесе, а такође предлажем следеће, према сазнањима која имам Комисија за тражење несталих и погинулих Републике Српске у истрази коју госпођа Додик проводи као представник Тужилаштва БиХ, а везано за Тузланску колону, доставила је одређене спискове несталих, рањених и погинулих. На тим списковима између осталог постоји 11 имена која се помињу и која су, која коинцидирају са овим списком који ми имамо и који ми имамо и имена која се помињу у оптужници, а констатовано је да су или живи или су страдали на неким другим локалитетима. Дакле ја предлажем да се суд слзужбено обрати Тужилаштву БиХ, да од госпође Додик која води ту истрагу затражи тај извештај који је добила од Комисије Републике Српске, дакле не знам на који начин је тражено па да на тај исти начин тражимо директно од те комисије, али молио би сад с обзиром да знам да знам да такав списак тамо постоји, да се то од њега прибави и још нешто ја сам 22. октобра 2008. године поднео један писмени предлог и понуду за јемство, ја то решење никад нисам добио, једино што сам чуо од мог брањеника да је њему решење достављено и да је у том једном од тих решења констатовано да сам у раду неког већа и ја учествовао, само хоћу да кажем да након што сам предао тај захтев

апсолутно нико ме није ни звао нити сам у било каквом већу учествовао поводом одлуке по том предлогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам о чему говорите, о каквом учествовању већа, не знам. Ми смо добили пре два, три дана предмет јер је био у Кривичном ванрасправном већу где се одлучивало о притвору, ја као председник већа донела сам одлуку везано за предлог за укидање јемства тако да можемо да вам уручимо. Мада вам је експедовано, експедовано вам је решење, ако хоћете непосредно да вам. Добро. Добро. Следећи термини.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, а следећи заказује за:

05. децембар 2008. године са почетком у 09,30 часова, судница број 4.

Записничар

Председник већа-судија